

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 cent

Lord Lesly

GENAAMD JOHN TEMPLAR

AVONTUREN VAN DE GENTLEMAN-INBREKER

Nr. 18 * Een strijd vol verrassingen

Een strijd vol verrassingen

HOOFDSTUK I.

WAARIN JAMES EEN LIEDJE ZINGT EN MISTER BELLUP EEN NEDERLAAG LIJDT.

Een mooie dag met stralende zon, een fraaie landweg en een wagentje dat perfect loopt met bijna onhoorbaar zacht gezoem, wie zou zich beters kunnen wensen?

Dat was de hoofdgedachte van de chauffeur van het voertuig, dat nu juist geen wagentje, maar een wagen van respectabele afmetingen was, iets wat men in een zeker jargon een „slee” noemt, glimmend van gloednieuwe lak en chroom.

De man, die dit dacht was een kerel als een boom, die sterk domineerde in de toch niet zo kleine ruimte en een groot gedeelte van de voorbank in beslag nam. Zijn zware handen lagen luchtig op het stuurwiel en hanteerde dit met behendigheid en meesterschap. Hij scheen in een opperbste stemming, neuriede met zwaar basgeluid een Londens cabaretliedje en rookte een cigaret van zwarte Algeriaanse tabak, die niet bepaald voor zwakke longen geschikt was.

Dat hij in de huidige omstandigheden neuriede was niet heel verwonderlijk, want buiten hemzelf bevond er zich verder niemand in de wagen, zodat zijn zwaar, ongeschoold basgeluid niemand kon hinderen.

Zijn goede gehumeurdheid sproot voort uit het feit dat hij een hele blijde dag voor zich had en de jongste avonturen van „Het Eiland der Verschrikking” (1) weer tot het verleden behoorden. Want de chauffeur, zoals men reeds zal begrepen hebben, was niemand anders dan James, de trouwe bediende en vriend van Sir Neville, alias John

(1) Zie nr. 17: „Het Eiland der Verschrikking”.

Templar, de gentleman-inbreker, die inspecteur Marlowe nog steeds vruchteloos trachtte in de val te doen lopen.

Op het ogenblik bevonden de grote avonturier, Charles en Ophelia zich in Frankrijk, want John Templar had erop gestaan dat het meisje, na haar bezoek aan Papa Morgan te New York nog een paar weken rust zou genieten aan de Riviera.

Pas na haar terugkeer immers was Ophelia deelgenote geweest van een paar avonturen, waarvan vooral het laatste nogal zwaar was geweest. „Het Eiland der Verschrikking” immers had voor het meisje een paar verrassingen in petto gehad, waarvan ze nog niet heel en al bekomen was.

Ondanks al haar protesten had de grote avonturier, hierin door Charles gesteund, er uitdrukkelijk op gestaan, dat Ophelia enkele dagen afleiding zou gaan genieten, zonder rekening te houden met het feit, dat ze pas een uitstapje naar New York achter de rug had.

Toen Ophelia had gemerkt dat het besluit van haar vrienden vast stond, had ze zuchtend aan de eis toegegeven en een paar dagen geleden was ze in het gezelschap van de beide mannen afgereisd.

Zeer tot het ongenoegen van de reus, oordeelde de grote avonturier de aanwezigheid van James nuttiger te Londen, zodat de chauffeur samen met Gaston in het huis aan de St. James Square was moeten achterblijven.

De trouwe bediende van Sir Neville had er niet aan gedacht de mening van zijn meester te weerstreven en zijn ontgoocheling was dan ook slechts van korte duur geweest.

Trouwens, tijdens de afwezigheid van zijn meester en diens vriend Charles, had de reus heel wat werk verzet en genoeg om handen gehad om zich niet te vervelen. De verschil-

lende auto's, die zich in de garage bevonden, werden door hem grondig nagezien en gereviseerd, nieuw gespoten en verchromd.

Maar toch stak hem een angeltje van onvoldaanheid, daar hij wel vermoedde dat John Templar en Charles wel een of ander avontuur zouden hebben beleefd. Het kon immers niet dat de „aflevering” van Miss Morgan aan haar hotel te Nice, zoveel tijd in beslag zou nemen als beide mannen er tot hiertoe over hadden gedaan, doch James troostte zich al heel vlug met de gedachte, dat zijn meester wel beroep op hem zou doen als zulks nodig mocht zijn.

Hij was trouwens al heel gelukkig geweest het jonge meisje en haar beide reisgenoten naar Dover te hebben mogen brengen en vandaag was hij dezelfde weg nogmaals gereden, alleen maar om dat die rit hem het gevoel bezorgde dichter bij de afwezigen te komen.

Een paar uur had hij in de havenstad zoekgebracht met van op de kade aankomende en vertrekkende schepen gade te slaan, tegen beter weten in hopen, dat zijn meester en Charles misschien wel onder de arriverende reizigers zouden kunnen zijn.

Diep in zichzelf begreep de reus dat deze hoop totaal ongerijmd was, maar toch kon hij zich slechts met moeite van de aanlegsteiger verwijderen en opnieuw de tocht naar Londen aanvangen. Spoedig had hij de havenstad achter zich gelaten en suisde nu voort over de brede geasfalteerde weg, die, ofschoon niet de eigenlijke autostrade zijnde, toch keurig onderhouden werd.

Het zachte gespin van de motor klonk hem als muziek in de oren en de wagen verslond mijl na mijl. Het was wel met opzet dat hij de drukke verkeersweg links had laten liggen en de fraaie binnenweg, die tussen de heuvels kronkelde, had verkozen. Hij kon dan zonder gevaar prettig nadenken, vermits het verkeer hier heel gering was en hij met hart en ziel kon genieten van de ongestoorde autorit.....

Aan het eind van de weg, waar deze een kromming maakte, begon een klein bos, dat snel naderbij scheen te komen, Er heerste halve duisternis op dat gedeelte van de weg dat er doorheen liep, geheel overschaduw door de bladerkroon der bomen, en toen de auto de plek bereikt had, reed hij onder de

overkapping heen als door een groene poort. James matigde enigszins zijn vaart en kwam zo mogelijk nog ietwat rechter op zijn zitplaats om des te meer van het natuurschoon te genieten. Want niet alleen was hij robust van lichaamsbouw en beschikte hij over de kracht van een Hercules, maar zoals dit veelal samengaat, huisde er in zijn stoer lichaam een eenvoudige en gevoelige aard.

Pas had hij enige minuten zo gereden of hij hoorde achter zich een knal, onmiddellijk daarop gevolgd door een tweede en een derde. Eén ogenblik schrok hij op en dacht aan de banden van de wagen, doch spoedig realiseerde hij zich dat de knallen daarvoor te zwak waren, terwijl er zich tevens met de auto niets abnormaals voerde. En onmiddellijk daarop kwam hij tot de ontdekking, dat het geluid meer leek op... revolverschoten! Hij blikte in de uitkijkspiegel en wat hij daarin zag gaf hem een schok en deed hem alle poëzie en natuurschoon vergeten. Een troepje van een zevental mannen was plots op de weg verschenen, opdoemend uit het kreupelhout en schoten lustig en zonder zich om iemand te bekommeren hun revolvers af, en wel regelrecht in de richting van de auto en mikkend op de banden!

— Wat voor de drommel halen die kerels in het hoofd? bromde James in zichzelf, terwijl een lichte trek van verbazing over zijn gelaat gleed. En nauwelijks had hij zich dat afgevraagd, toen met een luide knal een der banden het begaf, even later gevolgd door een tweede.

De wagen begon plots te slingeren als een levend en op hol geslagen dier uit de jungle en James had alle moeite van de wereld om de wagen zonder verdere ongelukken tot stilstand te brengen. De trek van verbazing op zijn gelaat had nu plaats gemaakt voor een uitdrukking van grimmigheid en vlug uit de wagen springend schreeuwde hij dreigend in de richting van het troepje: — Hé, wat moet dat betekenen? De mannen antwoorden niet, doch snelden op de reus toe en vielen hem op het lijf. De botsing met de kerels was hoorbaar. Twee van hen rolden al direct als kegels tegen de grond; zij waren in aanraking gekomen met James' maaierende armen. Een derde kreeg een kinstoot, die hem de schoonste sterrenhemel voortoverde,

maar toen hadden de aanranders hun bezinning teruggekregen en wierpen zij zich tezamen op de chauffeur, op wien het nu stompen en slagen regende. Daar was het harde hoofd van deze echter wel tegen bestand. Nogmaals maaide hij rond en weer beten twee van de boeven in het zand. De overblijvenden maakten dan ook reeds aanstalten, met ere er tussenuit te knijpen, toen vanuit het bos nog enige mannen kwamen aangerend, die zich onmiddellijk in de strijd wierpen.

Tegen deze overmacht was zelfs James niet bestand. Het gelukte de kerels, zich om hem heen te dringen en hem, zij het ook na veel tegenstand, en niet dan nadat nog enige van hen enkele duizelingwekkende stoten hadden geïncasseerd, hem de handen te binden.

De reus verweerde zich tot het uiterste, doch de mannen sleepten hem tussen zich in, mee het bos in. Zes man hadden de handen vol aan de dolle chauffeur. Op een gegeven moment, wist hij zijn armen op te heffen en deze met reusachtige kracht met gebonden handen, rond te zwaaien, met het gevolg, dat weer drie zijner aanranders, niet verdacht op deze manoeuvre, als door een molenwiek getroffen, neerbonsden. Toen zette James het op een lopen. Doch een der gevallen wist zijn been te grijpen en klemde zich daaraan stevig vast; mede door de weke bodem, viel hij met zijn gezicht in de blaren. De andere kerels, die op het zachte bladerdek gevallen waren en zich niet noemenswaard bezeerd hadden, stonden ook reeds weer op hun benen en allen storten zich opnieuw op de reus. Deze stond op en schudde zich als een natte poedel; maar deze beweging kon hij niet volhouden, want een der kerels sprong hem nu op de rug en twee anderen gingen met hun hele gewicht aan zijn armen hangen. Op het geschreeuw van de rovers kwamen nog enige hunner kameraden aanlopen, het bos scheen er vol van te zijn.

Met vereende kracht lukte het nu de onvermoeide chauffeur mee te krijgen naar een soort hut, een oude kolenbrandershut in het bos. Al hun kracht gebruikend, duwden zij hem erin, want erin werpen ging niet; daarvoor stond de sterke baas nog te stevig op zijn benen. Vlug bonden zij nog, zoo goed en

kwaad als het ging, een touw om zijn benen en verlieten toen snel de hut, de deur met een klap dichttrekkend, waarna zij deze met een koord om de knop en een uitstekende balk geslagen, dichtsnoerden. Toen herademden zij en wisten zich het zweet van het gelaat. Oef! dat was een karwei geweest! Wat een mannetjesputter! Zij hoorden hem daarbinnen schreeuwen en tekeer gaan.

Doch daar was veel overdrijving bij, inmiddels was James' brein reeds bezig, te bedenken, hoe hij hieruit zou komen.

— Steve, jij blijft hier met Notts, hoorde hij een der kerels zeggen; wij gaan naar de auto, het fijnere wild halen!

De rest van de mannen ging terug naar de plaats waar de auto stond en waar enige van hun confraters de wacht gehouden hadden. James hoorde ze elkaar iets toeschreeuwen en verstond daaruit, dat zij verwacht hadden nog iemand in de auto aan te treffen, die er echter niet scheen te zijn. Hij hoorde kreten van teleurstelling.

De chauffeur was hoogst verwonderd. Wat wilden die mannen eigenlijk? Wie zochten zij? Ze moesten zich bepaald vergist hebben.

— Een gekke vergissing, bromde de reus. Het kan ze toch niet enkel om de auto te doen zijn, want daar zouden ze niet zoveel drukte voor maken.

— Ze is er niet in, hoorde hij een der kerels buiten, zeggen. De anderen kwamen terug en de bewakers gingen ze tegemoet. James kon door een klein venster met verweerde raampjes de groep onderscheiden. De mannen hadden hun stemmen gedempt en sticuleerden heftig. Sommigen wezen naar de hut, doch anderen maakten een onverschillig gebaar met de hand; het troepje mannen verwijderde zich van de hut in de richting van de weg en verdwenen.

De reus bleef met zijn gedachten alleen. Doch veel denken deed hij niet, hij hield meer van handelen. Hij luisterde enige ogenblikken ingespannen, doch alles bleef stil. Toen drukte hij een ruitje in, bracht zijn gebonden handen bij een scherf, die in de sponning was blijven zitten en schuurde zijn koorden door. Nu hij de handen vrij had, was het losmaken van het touw om zijn enkels maar kinderspel. Thans moest hij nog uit de hut zien te komen, maar daar lachte hij om. Eerst wreef hij zich

even de polsen, die wat rood zagen, toen deed hij een stap voorwaarts en gaf een geweldige trap tegen de deur, die hevige kraakte. Nog een trap, en de knop vloog eraf, enige planken begaven het en ten overvloede vloog de deur nog uit zijn hengsels. Wanneer James zulk een karweitje opknapte, deed hij het grondig! De uitgang was wijd open.

Zonder zich langer op te houden, verliet de stoere chauffeur met grote passen zijn onvrijwillig verblijf, maar, buiten gekomen, toonde hij zich wat in en oordeelde het beter, zich sluipend, langs de lage bosjes naar de weg te begeven, om te zien, of er nog wat te bespeuren viel van de bandieten en of zij soms iets bij de auto uitvoerden. In dat geval was hij van plan, ze met woekerwinst terug te betalen. Hij bleef even stilstaan achter een bosje, dat hem verborg, om zich wat te herstellen en zijn kleren op orde te brengen. Doch juist toen hij hiermede klaar was, en door het gebladerte gluurde, zag hij, een eind verder in het bos, iemand naderen.

James bleef onbewegelijk waar hij was, en spiedde naar de persoon, die niet, evenals de rovers, in boezeroen was en met 'n pet op, doch als heer was gekleed en een grote zonnebril droeg met bijzonder grote glazen. Hij zag de man naar de hut gaan en de gebroken deur bekijken, en hoorde hem zacht lachen. Toen liep de vreemdeling naar de weg en riep 'n paar namen; na een korte poos verschenen twee mannen op de weg. De man met de zonnebril onderhield zich met dezen en gaf hun blijkbaar instructies. Vervolgens ging elk van hen een andere kant uit. James volgde ongezien de man, die blijkbaar een chef was, dwars de weg over, naar het bos aan de andere kant, wel zorgend de nodige afstand te bewaren, om die achterstand later weer vlug in te halen. Na een minuut of tien werd een tweede hut bereikt, iets groter dan die, waarin hijzelf had gevangen gezeten.

Een kleine man, vrij gezet, met rood gezicht en bleekblond haar, kwam de chef daaruit tegemoet. De roodheid van zijn gelaat scheen te wijten aan een ogenblikkelijke boosheid en was misschien ook wel permanent; hoe het ook zij, die persoon kwam als met volle zeilen op de chef af en snauwde dien reeds, voor hij hem bereikt had, toe:

— Hoe zit het nu? Wat hebben die stomme

lui van je uitgehaald? Ik hoorde een geschreeuw en lawaai van jewelste..... maar niemand vond het nodig mij te komen inlichten. Zijn jullie geslaagd? Waar is ze?

James, goed verborgen achter het groen, luisterde nauwlettend. Weer is die „ze“, dacht hij bij zichzelf.

— Daarvoor kom ik juist hier, antwoordde de man met de bril, op lijzige en geaffec-teerde toon. Mijn mannen hebben een kleine vergissing begaan.

— Een „kleine“, hm, hm! dacht James en hij maakte zich in stilte vrolijk daarover.

— Ik had toch alles precies uitgelegd, hernam de kleine. Daarvoor had ik jullie niet in dienst hoeven te nemen. Het is toch geen heksentoer! Zij rijdt in een donkere auto, ze komt hier langs de weg.....

— De auto, die zij aanhielden, was kastanjebruin. U moet bedenken, Mr. Bellup, dat mijn mannen niet zo onderlegd zijn in de kleurenleer, dat zij alle fijne nuances uit elkaar kunnen houden.

— Je mannen zijn stommelingen.

De ander negeerde deze opmerking en vervolgde:

— Uw opdracht was, een zekere jongedame, die hier langs zou rijden, op dit uur...

— Aan te houden, en naar het adres te brengen, dat ik je gegeven heb, vulde Bellup aan. Man, zet die bril toch af!

— Mag ik U dan doen opmerken, dat ze alreeds te laat is, dus dat de vergissing te verontschuldigen valt, Mr. Bellup?

De kleine dikke man scheen de gegrondheid van deze opmerking in te zien, want hij werd beduidend kalmer en zijn stem had niet meer die hoge, opgewonden toon van zoëven, toen hij de brilleman bij de arm greep en op betogenden toon tot hem sprak:

— Luister, Primrose..... Maar zet eerst die bril af, het is me net of ik tegen een paar vensterglazen sta te praten, voegde hij er, weer even woedend, aan toe. Ten eerste, heeft ze een aardig bedrag aan geld bij zich, van juwelen, die zij in Parijs heeft verkocht — en hier ligt dus je directe voordeel — ten tweede zet ik mijn grootste concurrent op de beurs, haar vader, een hak, en ten vierde... hm..... kan ik als haar bevrijder optreden en is het niet uitgesloten, dat ze hm, hm..... wat meer dan vriendschap voor me gaat gevoelen..... Maar dat gaat je eigenlijk niet

aan, liet hij er bruusk op volgen.

— Ik heb mijn mannen nu vòòr de kromming in een hinderlaag gelegd. Daar kunnen zij de wagen reeds eerder zien aankomen. Dit keer zal het niet mislukken.

— Ik hoop 't. Doe je best, daarvoor heb ik je hulp ingeroepen. Waar heb je onze auto's?

— Die staan niet ver hier vandaan op een zijweg. Maar laten we onze tijd niet langer verspillen. Ik ga nu en zal U rapport uitbrengen. Ze kan elk ogenblik komen.

De man ging heen en de dikke begaf zich weer naar de hut, waar hij neerzeeg op een oude kist, die daar stond en welke omringd was door een kring van weggeworpen sigaren- en sigaretteneindjes en lucifers. Hij wiste zich het gelaat af, haalde een klein, plat flesje uit zijn heupzak en nam een hartige slok. Dan haalde hij een dikke sigaar uit een fraaien leren koker, stak die op, en zette zich, met een zucht van berusting, vermengd met zenuwachtigheid, weer tot wachten.

James had alles kunnen afluisteren. Hij krabde zich eens op het hoofd. — Wat 'n schurken, mompelde hij, wat 'n driedubbele aartsschurken! Fijne gentlemen! Maar dan drong het opeens tot hem door, dat hij hier niet werkeloos kon blijven, dat hij de snode plannen van die twee moest trachten te verijdelen. Een vrouw in nood! Dat sprak tot zijn ridderlijkheid!

De chauffeur maakte een omweg langs de hut, om niet gezien te worden, en liep toen, nog steeds behoedzaam zich verbergend, het bos dwars door, zodoende sneed hij de bocht af en kwam spoedig aan de weg. Hij begreep echter, dat hij hier dubbel voorzichtig zou moeten zijn, want hier ergens lagen de kerels van de brilleman in een hinderlaag. Hier zou hij niets kunnen uitrichten, en hij besloot daarom, steeds in het bos blijvend, de weg te volgen tot voorbij een tweede bocht, ongeveer een halve mijl verderop, waar hij de rode auto, die de schurken verwachtten, eerder zou zien en zou kunnen waarschuwen, buiten het gezicht van de mannen in hinderlaag. Zijn enige vrees was, dat de auto reeds nu zou komen, voordat hij de bocht om was. Maar dat gebeurde niet.

De weg was zeer stil en weinig bereden; slechts af en toe kwam er een auto voorbij,

en dan was het nog een oude Ford of een vrachtwagen van een der boerderijen verderop.

Toen hij ter bestemde plaatse was aangekomen, zette James zich neer aan de kant van van de weg en haalde een pakje shag uit zijn zak, om een sigaret te rollen. Doch dan bedacht hij, dat het onvoorzichtig zou zijn te roken; met een zucht stopte hij daarom de pluk shag, die hij genomen had, maar in de mond en begon erop te kauwen, waarbij hij een tamelijk vies gezicht zette.

Een kwartier ging voorbij. Toen vernam hij het geronk van wat een snelle wagen moest zijn, een „knalwagen”, begreep de chauffeur met zijn geoeffend oor voor alles wat motor was. Hij sprong op en ging midden op de weg staan. Daar naderde de wagen. Een rode!

De reus haalde een grote bonte zakdoek uit zijn zak en zwaaide er wild mee heen en weer. De wagen moest tot iederen prijs stoppen! Maar zou hij stoppen? James bleef op de weg geplant, wijdsbeens, op gevaar af, dat de wagen hem omver zou rijden. Maar hij rekende erop, dat men gehoor zou geven aan zijn dringend seinen; hij wees achter zich, zwaaide met uitgestrekte armen, doch dorst niet te roepen, uit vrees door de bandieten gehoord te worden.

De wagen werd bestuurd door een chauffeur; hieraan was het te danken, dat hij stopte; was het inzittende meisje alleen geweest, dan had zij zeer zeker niet gestopt, vermoedend dat het een valstrik was, en de persoon, daar op de weg, een struikrover. Wat er dan gebeurd zou zijn.....

De chauffeur kwam naar buiten, een revolver hield hij in de vuist gekneld. Hij richtte het wapen op James en vroeg op ruwe toon, wat hij wilde. De man was niet bang.

De goede reus had het warm gekregen; hij moest eerst even uitblazen van de opwinding, alvorens hij de vreemde chauffeur kon verzoeken, het wapen weg te bergen en hem te vertrouwen. Toen deelde hij hem mede, wat hem verderop te wachten stond. Hij maakte zich bekend als de chauffeur van Sir Neville, waarop de ander hem verzocht, mee te gaan naar zijn meesteres. Voor alle zekerheid echter, bergde de ander de revolver nog niet weg. Gelukkig herkende de jonge vrouw, die in dezelfde wereld ver-

keerde als zijn meester, de chauffeur met zijn herculische lichaamsbouw, en het misverstand was spoedig opgehelderd.

— Wat zullen we doen? vroeg zij de twee mannen, nadat James ook aan haar had medegedeeld, wat men van plan was.

James had een plan.

— Rijd een eind terug, verzocht hij zijn collega; daar is een zijweg, die naar Maidstone leidt. Ik heb daar kennissen, die ons zullen helpen en..... in de eerste plaats moet Miss Young — het meisje had hem haar naam genoemd — in veiligheid worden gebracht.

Na een vrij korte, snelle rit, waarbij de chauffeur, teneinde zich niet te verraden, de uitlaat van de wagen afdempte, hetgeen mogelijk was bij dit model, bereikte het drielital het kleine plaatsje. James liet stilhouden voor een landelijke herberg, waaraan een uithangbord prijkte met een kroon erop geschilderd met de woorden: "The King's Inn".

— Ik ken de waard en moet hem even spreken, zei hij.

Het liep tegen zes uur en in de gelagkamer was een aantal mannen aanwezig, die, van hun werk gekomen, een glas Ale dronken, alvorens zich naar huis te begeven. Allen keken op, toen de twee mannen, beiden in chauffeursuniform, met een knappe jongedame tussen hen in, binnentraden, en de gesprekken stokten. James bracht zijn beschermelingen naar een leeg tafeltje in een hoek en trad op het buffet toe. Na een vriendelijke begroeting, waarbij de waard zijn vreugde, een oude vriend weer eens te zien, niet verheelde — ze hadden samen gediend — vertelde de reus hem, wat er aan de hand was.

— Wel, wel, jongen..... dat is wat, dat je me daar vertelt. Wie zou zo iets kunnen denken in vreedstijd, in good old England! Maar we zullen je helpen..... ouwe strijdmakkers, nietwaar? voegde hij er met een knipoogje aan toe.

— Mannen, riep hij vervolgens tot zijn klanten, die belangstellend een en ander gevolgd hadden; hier zijn mensen, die onze hulp nodig hebben. Misschien hebben jullie het al uit zijn eigen mond gehoord. Er is hier in de buurt een stelletje zware jongens aan het werk, die het op deze jongedame voorzien hebben, en haar willen ontvoeren. Wat zouden jullie ervan denken, als we die eens

aan het verstand brachten, dat ze hier niets te doen hebben en dat ze uit de buurt van dit fatsoenlijke dorp hebben te blijven?!

Een gebrul van bijval volgde op deze uiteenzetting. Allen spraken door elkaar en boden zich om strijd aan, op pad te gaan. Sommigen liepen al naar de uitgang, anderen dronken haastig hun biertje leeg en trokken hun jasjes aan.

— Laat maar hangen, boys, meenden derden, die moeten straks toch weer uit!

James vond het nodig, het enthousiasme wat te matigen.

— Er kunnen maar 'n stuk of vier potige kerels mee; meer kan ik in de wagen niet verbergen.

Een gemompel van teleurstelling volgde op die woorden.

— Ik wou ze verrassen, jongens, hernam hij. De jufvrouw blijft natuurlijk hier. Haar chauffeur rijdt, en vier van jullie met mijn persoontje verbergen zich achter de bank, zoo goed als het gaat.

— Ik zal een plaid over jullie heenwerpen, bracht de chauffeur van Miss Young te berde.

— Fijn, en — James wees naar een jongeman, niet te groot en nogal tener gebouwd — jij gaat naast de chauffeur zitten.

Hij wendde zich tot het jonge meisje:

— Miss Young, misschien mag ik die sjaal, die U daar om hebt, wel even lenen?

Het meisje, dat alles belangstellend gevolgd had, deed de veelkleurige, grote zijden sjaal af, die zij omgeslagen had. James gaf die aan de jongeman:

— Hier doe die om. Ze moeten natuurlijk een vrouwpersoon in de wagen zien, al is het maar een glimp ervan.

De waard had intussen ook een plan gemaakt. Hij wilde in ieder geval van de partij zijn en riep zijn vrouw, om op het buffet te passen.

— De anderen en ik kom jullie na op mijn wagen, het is mijn bierwagen en er gaan er aardig wat op. Wij wachten op een afstand uit het gezicht, en komen, als jullie fluiten. Wat denk je daarvan? Wat zul je fluiten, James?

De reus stak twee vingers in zijn mond en floot oorverdovend schel de aanvangsmaten van de „Tipperary”.

— Allright, boys, come along! Come on!

We krijgen ze wel!

Snel werd alles geregeld en zonder verder tijdverlies reed de rode wagen terug naar de weg. Spoedig reden ze de bocht om; nu, begreep James, moesten zij in het zicht zijn van de bandieten, en was het afwachten, van deze zouden doen.

Wat verwacht was, gebeurde. Boeven sprongen te voorschijn vanachter het kreupelhout, dat de weg omzoomde en vormde een keten op de vrij smalle weg. Tegen hun verwachting stopte de auto, vlak bij hen gekomen, onmiddellijk; de portieren vlogen open, en inplaats van een zenuwachtige chauffeur en een nog zenuwachtiger jongedame..... sprongen er aan beide kanten mannen uit, vastbesloten mannen, die op hen afstormden met gebalde vuisten en voorovergebogen koppen als woedende stieren!

Ieder koos zijn mannetje. De revolvers, aan de kerels ontrukkt, vlogen in sierlijke bogen door de lucht; aan de linkerzijde zelfs gevolgd door een der eigenaars. Het was James, die dit kunststukje had uitgehaald. De mannen kreunden en schreeuwden, de meesten lagen onder en de mannen van Maidstone hadden zich een gemakkelijke zitplaats gekozen boven op hen. Zij deden het slagen en stompen regenen, sommigen leken op bakkers, die deeg aan 't kneden waren. Doch alles zonder wapenen, met de blote vuisten.

Op het geschreeuw waren nog enige mannen komen toelopen uit het bos, om hun kameraden te helpen. James, die net even lucht kon scheppen, stak zijn vingers in de mond en daar schalde „de Tipperary” door de lucht!

Geen tien tellen daarna kwam de tweede auto aanrazen. Voor die nog goed en wel stond, sprong er een tierende hoop mannen af, alle met een uiterst vergenoegde uitdrukking op het gelaat, en mengde zich, vers, in de strijd. Het was een gewirwar van lijven, trappelende benen en zwaaiende armen. Sommigen rolden om en om, in innige omhelzing; anderen werden door de mannen van Maidstone opgetild als een veertje en als een bal naar hun collega's gekeerd. Het waren dan ook geen vechters, de bandieten; en zij hadden alleen branie, wanneer zij een schietijzer in de hand hielden.

De boeven hadden geen kans. De grootste

helft bleef knocked out, op de weg liggen: de overigen namen overhaast de benen en verdwenen in het bos, nagejouwd en uitgelachen door de mannen.

Maar James was nog niet tevreden. Hij wilde de dikke mijnheer en de brillemans in zijn handen krijgen, en hield snel beraad met een paar van zijn medestrijders. Zij holden het bos in, naar alle kanten; James zelf ging regelrecht naar de hut, waar hij het gesprek had afgeluisterd. De deur was dichtgetrokken en van binnen was er blijkbaar de boom opgedaan, doch dit kon hem niet weerhouden. Met een flinke trap deed hij hem openvliegen. Daar zat de dikke, ineengedoken in de donkerste hoek, op de kist, transpirerend van angst en hevig aan zijn sigaar trekkend. Ondanks zijn tegenstribbelen, sleurde de reus hem mee naar zijn kameraden, waar hij op de bierwagen werd geladen, met de mannen om hem heen. Zijn medeplichtige had al de tijd gehad om te ontkomen, en was nergens te vinden; daarom besloot men maar terug te gaan. In de beste stemming werd naar „The King's Inn” teruggedreden. Bellup werd afgeladen en moest mee naar binnen. De mannen maakten er een fuif van.

— Bier, Dick! Mijnheer betaalt! Mijnheer tracteert!

De ogen van de man puilden bijna uit zijn hoofd van angst, doch hij wist niets beters te doen, dan zijn portefeuille voor de dag te halen en een bankbiljet op de toonbank te werpen.

— Méér, Dikke, méér! werd er uitgelaten geroepen. Van alle kanten werd hij gedrongen en geduwd, onder luid gelach en niet altijd op zachtzinnige wijze. De mannen waren door het dolle heen.

James vond het geraden, nu maar weg te gaan, temeer, daar hij niet wist, wat hij met die Bellup zou aanvangen. Hij stelde Miss Young voor, in te stappen, en zou zelf meerrijden met haar en haar chauffeur tot aan de plek, waar zijn eigen wagen stond, want hij wilde tot elke prijs de banden nog repareren en de auto naar huis rijden. Het afscheid van de waard en de mannen was hartelijk en luidruchtig, en zo reden zij weg, terwijl de schemer al begon te vallen.

Weldra was de wagen van James bereikt. Hij had daar de gehele tijd gestaan als een stomme getuige, op zijn twee „platvoeten”.

De jongedame bedankte hem liefdallig en verzocht hem, persoonlijk nog eens haar dank in meer klinkende vorm te willen komen halen — iets, waarop de reus heftig neen schudde — met de nieuwe vriend werd een stevige handdruk gewisseld en de rode auto, waarover zoveel te doen is geweest, reed weg..... Toen was de kranige chauffeur weer alleen.....

HOOFDSTUK II.

WAARIN JAMES EEN VISSER ONTMOET EN EN BOOT- REISJE OVER HET KANAAL WORDT GEDAAN.

James vond het maar stil, als zijn meester weg was en met deze, Charles Houston, de vriendelijke en levenslustige jonge man. Want als Sir Neville in Londen vertoefde, was er altijd iets te doen, altijd „werk aan de winkel”.

Dat wil niet zeggen, dat de chauffeur zijn meester slechts voor plezier, of naar diners en feesten had te rijden; deze was geen al te grote vriend daarvan, want hij leefde voor zichzelf sober, van mening zijnde, dat velen nog een te grote portie ontbrak van wat er op de wereld te genieten viel.

En deze opvatting had hem nog verder doen gaan; hij bracht ze in praktijk en bezorgde daadwerkelijk hulp en steun, waar ze nodig waren. Hij haalde de grote sommen, daarvoor benodigd van daar, waar ze in overvloed te halen waren en vaak onrechtmatig waren verkregen. Want Sir Neville bezat een tweede persoonlijkheid: als John Templar, de Grote Onbekende gentleman-inbreker vergold hij onrechtvaardigheid en schurkerij!

John Templar! De onvindbare, de ongrijpbare, gezocht, maar nooit gevonden door de politie van verschillende staten; de nachtmerrie van menige hoofdcommissaris en de Justitie..... totdat men er aan was gaan twifelen of hij wel bestond! Of hij geen mythe was, geen verzinsel, of een etiket, waaronder diverse rovers en dieven werkten met minder edele bedoelingen.

En tóch bestond hij wel degelijk, maar niemand zou het in zijn hoofd gehaald hebben, de deftige Sir Neville ervan te verdenken, dat deze de veelgezochte, ja, in zeker opzicht beroemde, gentleman-dief was!

John Templar werd bij zijn ondernemingen trouw bijgestaan door Charles Houston, die van secretaris, de vriend van de grote avonturier was geworden, en niets verschaft James, de chauffeur, meer genot, dan ook te worden betrokken bij een der, toch zeer dikwijls gevaarvolle avonturen. Hij was ook met zijn reusachtige lichaamsbouw, een niet te onderschatten hulp!

En nu verveelde James zich..... want hij was thuisgelaten. Hij had de auto's opgepoetst, tot zij glommen als spiegels; de motoren tot in de kleinste onderdelen nagezien; allerlei karweitjes opgezocht, zelfs de oude Gaston, de butler van John Templar geholpen bij zijn huiselijke bezigheden, en nu wachtte hij vol ongeduld op de terugkomst van zijn patroon.

Tot er na enige dagen een telegram kwam. Het luidde: „Kom naar Marianne 6.53 met Glider. Spoed”. Het was nog vroeg in de ochtend.

Zo op het oog een zeer gewoon telegram, maar James wist wel, wat hij ervan maken moest. Hij begreep, dat zijn meester weer op een van zijn „speurtochten” was geweest en reden had, zijn verblijfplaats geheim te houden en zo spoedig mogelijk weg te komen. Daarom ging hij naar de deftige bibliotheek van het huis en nam daar een grote atlas van een der planken, waarin hij Frankrijk opzocht. Het woord „Marianne” stond er voor Frankrijk, dat wist hij. Het getal 6.53, ogenschijnlijk doelende op de vertrektijd van een of andere trein, had eveneens een andere betekenis. Op de landkaart van Frankrijk — en ook van verscheidene andere landen — stonden hier en daar, op vrij regelmatige afstanden, getallen. Elk getal beduidde een of andere geheime verblijfplaats van de grote avonturier of een bergplaats. Ook duidde het wel aan een plek waar zijn meester relaties en hulpmiddelen had, of vanwaar deze gewend was, op zijn vele reizen naar het Continent over te steken, indien hij niet verkoos gebruik te maken van de openbare verkeersmiddelen.

Het getal 6.53 had hij spoedig gevonden,

het wees een plek aan aan de Franse kust, niet zo ver weg; de juiste ligging vond hij in een bijbehorend register. James had er een flauw idee van daar wel eens meer te zijn geweest. De rest was ook zeer duidelijk: „Glider” was niet een persoonsnaam, zoals het telegram misschien deed vermoeden, doch daarmee was de nieuwe motorboot bedoeld van John Templar, die enige tijd geleden was klaargekomen.

Eigenlijk was het een nieuwe naam voor de oude boot, die hij reeds lang bezat, doch waarin thans een geheel nieuwe motor was geplaatst van buitengewone kracht en die het volkomen zeewaardige vaartuig een ongehoorde snelheid verleende, zo groot, dat, wanneer deze op volle toeren liep, bij kalme zee, de boot als het ware over het water gleeed. In overeenstemming hiermede was het achtergedeelte van de kiel, volgens plannen van John Templar zelf, omgebouwd en van bijzondere lijn geworden.

James was verheugd, eindelijk weer iets te doen te hebben! Nog geen half uur later vertrok hij naar de kust, in de kleine renwagen; hij wist, waar hij de boot, geheel klaar zou kunnen vinden, met de papieren en al, ten name van een zekere Hastings. Zijn patroon had geseind „spoed” en diens wil was voor hem wet.

De chauffeur vond de boot, zoals hij haar een week geleden verlaten had, toen hij haar had geïnspecteerd: gereed om direct uit te varen en nog weer 'n uur later had hij de kust al een flink eind achter zich gelaten. De zee was kalm en de boot liep prachtig.

Gedurende de overtocht kruiste hij een klein wit jacht, dat zich met grote snelheid in de richting Engeland voortspoedde. In de verte doemde een, eveneens niet grote, grijs geschilderde boot op, waarvan hij weldra opmerkte, dat zij de Franse vlag voerde. James zag, dat het een politieboot was en een ogenblik aarzelde hij. Zou de politieboot het op hem voorzien hebben? Maar neen, ze hield rechtaan, als ze het op iets had gemunt, moest het op het jacht zijn. Gerustgesteld vervolgde hij zijn koers. Toen hij later nog eens omkeek, zag hij, dat de politieboot iets gewonnen had op het jacht. Korte tijd daarna hoorde hij een schot vallen, maar hij verloor geen tijd met naar de afloop te kijken.

Toen hij de Franse kust bereikt had,

stuurde hij zijn boot behendig een kleine bocht in. Er was niemand te zien op het smalle, verlaten strand. Een kleine hut stond hogerop, blijkbaar een vissershut en een vissersbootje lag half op het strand, half in het water.

De motorboot lag bijna geheel stil in het gladde water; James liet een licht anker vallen, en maakte van het achterdek een kleine gummiboot, zoals de vliegers gebruiken, los. Voorzien van een paar riemen, roeide hij daarin naar het strand. Daar gekomen, trok hij het op, stond even stil om een sigaret te rollen en eens om zich heen te kijken. Toen hij niemand zag, begaf hij zich naar de hut; hij hoopte daar mensen aan te treffen, wien hij iets kon vragen.

Hij klopte op de deur en hoorde zich uitnodigen binnen te komen. Door de deur kwam men onmiddellijk in het woonvertrek. Een oude visser zat aan de tafel; in een tweede vertrekje, nevens het eerste, stond een andere te kokkerellen.

— Goedenmiddag, groette James.

— Bonjour! klonk het terug met die eigenaardige tongval, waarmee het Frans aan de kust gesproken wordt. Wat wenst mijnheer? Ga zitten.

— Merci, monsieur, zei de chauffeur, die 'n klein beetje Frans kende, met onmiskenbaar Engels accent. „Merci” en „Monsieur” waren twee stuks van zijn woordenschat.

— Waar ben ik hier? vervolgde hij, pogend zo duidelijk mogelijk te spreken.

De visser gaf hem bereidwillig uitleg met veel woorden, zodat James er niet erg veel van begreep, doch de naam van een plaats in de nabijheid, die hij hem hoorde zeggen, wees er op, dat hij op de goede plaats was geland.

— Englishman? vroeg de visser op zijn beurt, thans in het Engels.

— You speak English? vroeg James verheugd.

Dit bleek het geval te zijn en viel wel te begrijpen, waar vele vissers dikwijls in Engeland te doen hebben en vaak daar hun vangst verkopen. Het gesprek werd daarom voortgezet in het Engels.

— Ik wacht hier op een paar personen, zei James, met opzet het woord „personen” gebruikend, omdat hij niet wist, als wát hij zijn heer zou terugzien.

— Er zijn twee heren geweest, die mij gevraagd hebben, een boodschap te geven aan iemand, die naar hen zou vragen. 't Zou een nogal flink uit de kluiten gewassen jongeling zijn, zeiden zij. Ik vermoed, dat U dat is, voegde de visser er lachend aan toe.

De reus knikte een beetje onnozel.

— Ik moest U zeggen, terug te gaan en thuis op uw heer te wachten. Het kon nog wel maanden duren, zei hij, eer hij terugkwam, en hij gaf u de raad, kalm op hem te wachten, want hij is een reis om de wereld gaan doen.

— Een reis om de w...wereld? hakte de chauffeur, die er plotseling diep ongelukkig uitzag. Maar..... maar dat kan toch niet, zonder mij! riep hij dan uit.

De visser lachte hartelijk. Zò hartelijk, dat de tranen hem over de wangen rolden.

— Is uw patroon zo hulpeloos, dat hij niet zonder u kan? Zeg eens....., de visser boog zich naar hem toe, met een slimme uitdrukking op het gelaat; wie is eigenlijk uw baas?

Vanzelfsprekend vond James het niet nodig de vreemde daar nader over in te lichten.

— Och, dat doet er niet toe, antwoordde hij gemelijk, terwijl hij aanstalten maakte om heen te gaan.

Maar de visser drukte hem weer op zijn stoel:

— Is je meester soms..... John Templar?

Het woord kwam eruit als een pistoolschot. De reus schrok en verbleekte. Het gelaat van de visser was vlak bij het zijne en hij keek hem doordringend aan.

De arme chauffeur wist niet wat te zeggen, doch hij stond bruusk op en keerde zich om.

— Waarom zoek je nog langer m'n beste James, als ik toch zoo vlak bij je ben? klonk het nu op spottende toon, maar..... met een hem welbekende, o, zo bekende stem!

Verrast draaide hij zich om..... De stem, die hij daar gehoord had..... dat was..... dat was zijn meester zelf geweest..... Sir Neville! Was het mogelijk?! „My master's voice" flitste het door zijn brein.

Werkelijk, de visser was John Templar, de Grote Avonturier zelf! Zo volmaakt was de grimeerkunst van deze man, dat zelfs zijn trouwe bediende hem niet had herkend!

Maar als John Templar zich dan ook vermomde, was het hem niet alleen genoeg, het uiterlijk van een ander aan te nemen, maar leefde hij zich geheel in, in de rol, die hij speelde; hij kroop als het ware in de huid van degeen, die hij moest voorstellen. Hieraan was een groot deel van zijn onherkenbaarheid te danken. Bovendien, de hulpmiddelen, die John gebruikte om zich te vermommen, waren geen alledaagse, doch door hem zelf bedacht, uitgevonden, verbeterd. Hij gebruikte geen smink of vetsmeer, doch bezat bijvoorbeeld een collectie vloeistoffen, die het hem mogelijk maakte, de kleur van zijn gezicht naar wens te veranderen. Met behulp van weer andere preparaten kon hij door het aanbrengen van schaduwen bijvoorbeeld de vorm van zijn neus veranderen, of, door ze rond zijn ogen aan te brengen, zelfs het doen lijken, alsof deze van een andere kleur waren, door het contrast met de kleuren, die hij aanbracht. Want John Templar was niet alleen een technisch, doch ook een bekwaam scheikundig ingenieur.

Zijn pruiken waren uiterst dunne, doch sterke vliesjes van plastic, beplant met echt mensenhaar, die zo strak om het hoofd sloten, dat er niets van te merken was.

De twee mannen, heer en knecht, doch vrienden geworden door de vele gevaren, die zij samen gedeeld hadden, schudden elkaar hartelijk de hand.

— James! James! Je hebt me een fijn compliment gemaakt!

— Zonder het te weten, Sir, op mijn erewoord!

— Je bent mooi op tijd, jongen. Charles! riep John Templar nu naar het keukentje tot de visser, die zich tot dan afzijdig had gehouden, hier is onze brave James om ons op te pikken!

Charles kwam nu ook te voorschijn en drukte lachend de hand van de chauffeur. Ook hij had een geheel ander uiterlijk.

— Het was heel geschikt van die vissers om hun hut af te staan, vind je wel, John? zei de jonge man. De beide mannen hadden zich namelijk voorgedaan als vacatiegangers, die voor plezier 'n weekje als echte vissers wilden leven; en tegen een goede beloning was de oude visser, die er met zijn zoon woonde, er wel toe te bewegen geweest,

zijn hut voor enige dagen af te staan met alles wat er in was, de kleren niet te vergeten en zelf zolang bij familie in het dorp intrek te nemen.

— En het is goed, dat je er vlug bent, James, want.....

Buiten klonk plotseling een schot, gevolgd door een tweede. Een kogel doorboorde met een harde tik een der ruiten in het kleine venster en sloeg in de planken van de vloer.

— Geen minuut te vroeg, bromde John Templar. Kom makkers, ik had dat voorzien, ze hebben ons spoor gevonden, de schurken. Hij sloeg een vloerkleed op en een luik in de vloer werd zichtbaar.

— Daarvan had ik me al overtuigd, zei hij. Verberg jullie je hierin. Hieronder is een kleine kelder, laat de rest aan mij over.

De beide anderen wilden tegenstribbelen, doch John beval het hun zo uitdrukkelijk, dat zij gehoorzaamden en zich in het luik lieten zakken, dat achter hen gesloten werd, waarna het kleed er weer overheen kwam te liggen.

De Grote avonturier had het, bij zijn bezoek aan Frankrijk, waar hij een zeker sujet, leider van een beruchte bende, die zonder aanzien des persoons, roofde, stal en zelfs moordde, ontlast had van een groot gedeelte van zijn buit, aan de stok gekregen met de bende zelf. Zij hadden zijn spoor gevolgd door Frankrijk heen en thans het wild gevonden.

Weer klonk een schot.

De Grote Avonturier bekeek zichzelf even in de spiegel om te zien, of zijn vermomming nog geheel in orde was en verliet toen heimelijk de hut, door de achterdeur in de keuken, welke was afgewend van de richting waaruit werd geschoten. Toen betrad hij koelbloedig het strand.

— Hééé!! Wat mot dat?! schreeuwde hij, en hij was nu weer geheel de Franse visser.

Enige mannen kwamen te voorschijn op de hoogte, van waaraf zij hadden liggen schieten. Zij staken het strand over, in de richting van de Franse visser, revolver in de vuist. Enige gingen naar de hut en keken erin, doch ziende, dat er niemand in was, voegden zij zich spoedig weer bij hun makkers.

De visser wachtte hen kalm af.

— Van wie is die schuit? vroeg er een

bars, terwijl hij op de motorboot wees.

— Die schuit? antwoordde John Templar, terwijl hij een straaltje, zogenaamd tabaksap, wegspoog; van 'n paar lui, vreemdelingen, Engelsen geloof ik.

— Brachten die de boot hier?

— Ze wilden er geloof ik mee vertrekken.

— Waar zijn ze?

— Naar het dorp, om levensmiddelen in te slaan voor de reis, zoals ze zeiden.

De man, die gesproken had, wendde zich tot zijn makkers.

— Luister, mannen.

Zij verwijderden zich tot buiten het gehoor van de gewaande visser,

— We kunnen ze hier afwachten, meende er een.

— Dat lijkt me niet zo best, antwoordde een ander, die zoveel als een soort aanvoerder scheen te zijn. Als ze ons zien, komen ze natuurlijk niet; en dan, hier zijn ze me te dicht bij de boot. Neen, Ik, en Pierre en Gustave gaan de weg op, verbergen ons daar en wachten hen af. Jullie twee blijft hier, achter in de hut, en houdt die boot in de gaten.

Hij voegde de daad bij het woord en ging met een paar anderen in de richting van de weg, die naar het dorp leidde, de twee stelden zich op achter het huisje, onzichtbaar voor hen, die van de landzijde mochten naderen.

John Templar beet zich op de lip, om niet te lachen over zijn geslaagde list. Met die twee man zouden ze het wel klaarspelen.

Hij liep langzaam terug naar de hut; de mannen stonden nabij de keukendeur, en keken naar de motorboot, terwijl zij druk redeneerden. Zodoende kreeg hij de gelegenheid Charles en James, zij het ook met de grootste behoedzaamheid, uit de kelder te bevrijden.

De Grote Avonturier legde de vinger op de lippen en wees naar buiten. Zijn twee metgezellen begrepen hem en kwamen zo stil mogelijk de kleine ladder op, die uit hun schuilplaats naar boven voerde. Hij fluisterde hen iets in het oor, gedrieën begaven zij zich naar de achterdeur in het keukentje, waarvoor zij de mannen hoorden staan praten. De Grote Avonturier ging nog even terug naar de woonkamer en keek schuin door het venster naar de mannen; zij stonden

tegen de deur geleund. Nu was de kans schoon! Met een ruk trokken zij de deur, die naar binnenzwaaide, open. De twee kerels, daarop niet verdacht, tuimelden naar binnen. In een oogwenk hadden Charles en James er ieder een voor hun rekening genomen. Veel konden de mannen niet zeggen, zij waren volkomen verrast. Wel probeerden zij te schreeuwen, doch de aanvallers beletten hun dat tijdig en sleepten hen naar binnen, terwijl de deur fluks werd afgesloten. Toen duwde men hen door het luik in de vloer, het luik werd gesloten door een platte grendel en de vogels waren geknipt.

— En nu vlug van hier, boys, zei John Templar, terwijl hij zich de handen afsloeg, alsof hij zo juist een vies karweitje had opgeknipt. — Charles, de valiezen!

De jongeman, geholpen door de chauffeur, pakte nu enige zware valiezen op, die in de keuken stonden, verborgen achter een zware zee-kist, en zonder tijd te verliezen, verliet het drietal in grote haast de hut en rende over het strand, naar de plaats waar de rubberboot lag.

Evenwel, zo gemakkelijk zou het niet gaan!

Voor zij de boot bereikt hadden, klonken enige schoten. De bandieten hadden het blijkbaar verstandig geoordeeld, nog iemand achter te laten om een oog in het zeil te houden. Deze man had vanaf de hoogte, waarop hij lag, de mannen over het strand zien ijlen, had er het zijne van gedacht en schoot nu op hen.

De drie vrienden renden nog harder, zij bukten zich onwillekeurig, doch er was geen dekking en zij konden ieder oogenblik geraakt worden. De rubberboot hadden zij spoedig bereikt, doch deze kon hen onmogelijk alle drie tegelijk dragen. John Templar nam een kort besluit; hij nam de anderen de valiezen uit de hand en plaatste die op de kleine boot. Toen duwden zij gezamenlijk het vaartuigje in het water, zelf er doorheen wadend. Voor hem en Charles gaf dat niets, daar zij hooge waterlaarzen droegen, en James maalde niet om een nat pak. Een kogel trof de rubberrand van de boot en de lucht ontsnapte met gesis. Maar gelukkig was deze rand inwendig in afdelingen verdeeld, zodat slechts één „kamer” leeg liep. De boot zonk wel iets dieper, maar zou het nog wel

kunnen uithouden. Doch een tweede kogel trof doel en zij begon te zinken. De vluchtelingen haalden haastig de valiezen eraf en namen er elk een in een arm; de motorboot was niet ver meer, maar het laatste stuk moest zwemmend afgelegd worden, en door de zware tassen en met hun kleren aan, vorderden zij niet zo snel, als zij wel wensten.

Hijgend van inspanning bereikten zij eindelijk het vaartuig. Net op tijd! Maar nog was het gevaar niet geweken. Een regen van kogels plenste plotseling in het water, achter hen. De andere bandieten, opmerkzaam geworden door het schieten van hun kameraad, waren haastig teruggekeerd en dezen te hulp gesnel. Doch de afstand naar de boot was te groot; hun revolvers droegen niet zoo ver. De kogels vielen achter de vluchtelingen in het water. Wel renden zij de helling af om naderbij te komen, doch de vluchtelingen waren reeds in de boot geklommen, Charles had onverwijld de lichte ankerketting, die met een knipschakel sloot om een oog in het dek, losgeworpen — want men gunde zich geen tijd het op te halen — terwijl de chauffeur zich aan het stuurwiel had gezet en de motor startte. Onmiddellijk sloeg deze aan, een blauwe rook kwam uit de uitlaat, James wendde het roer, en full speed schoot de boot naar open zee, de bandieten, die het nakijken hadden, machteloos op het strand achterlatend. Zij, op hun beurt, spoedden zich naar de vissersboot, die op het strand lag, doch het nutteloze van hun pogingen inziende, lieten zij halverwege hun plan weer varen.

Weldra waren de drie vrienden in volkomen veiligheid, wat de bende betrof, en hadden zij daar geen gevaar meer van te duchten. Het eerste wat zij deden, was hun natte kleren verwisselen voor droge. Onder de zitbank in de kajuit waren altijd enige broeken en witte wollen truien aanwezig, om in voorkomende gevallen te dienen. Zij verkleedden zich een voor een en voelden zich eerst toen op hun gemak. John Templar had zijn gouden sigarettenkoker uit het visserspak gehaald, maar toen hij wilde opsteken en zijn metgezellen een sigaret aan wilde bieden, kwam hij tot de ontdekking, dat zij door het water onbruikbaar waren geworden.

Maar James, met een hand sturend, haalde

met de ander de zijne uit de zak.

— Als U permitteert, Sir, de mijne is waterproof. Nog een overblijfsel uit de tijd, dat ik bij de grote vaart was. Ik vond hem toevallig van de week in een oude kist, toen ik niets te doen had. Hij is met gummi gevoerd.

— Zo'n ding moet ik ook nog hebben, meende de grote avonturier. Zo zie je, Charles, 'n mens is nooit te oud om te leren! Heb je je dan verveeld, James?

— Ik wist op het laatst niet meer wat ik onderhanden zou nemen. Eén dag echter heb ik me toch heus niet verveeld!

De reus lachte nog bij de herinnering en vertelde zijn meester de geschiedenis smake-lijk. Ook zijn meester en Charles waren ten zeerste geamuseerd.

— Wie zei je, Bellup?

— Jawel, Sir, 't was zo'n kleine dikke met een gezicht als een pioen en vlashaar.

— Ik ken hem wel. Het is een gemeen ventje. 'n Man, die zich door, ik weet al niet, welke gewetenloze streken en machinaties een fortuin heeft verworven; zogenaamd bankier en beursman. Zijn hele geschiedenis is een aaneenschakeling van diefstal, oplichting en zwendel, als het niet erger is. Wij weten ook niet alles. Maar nu hoor je maar eens even, Charles, wat dergelijke lui aandurven! Wat een ellendeling om zo'n schurkenstreek te willen uithalen met zo'n lief-talig en goed meisje als Miss Young. Maar jullie hebben hem zeker een lesje gegeven, James!

De chauffeur glunderde. U had hem eens moeten zien, mylord, op die bierwagen!

De boot snelde intussen gelijkmatig verder.

— En die man met de zonnebril op, hernam de Grote Avonturier, die thans echter weer het voorkomen van Sir Neville had, in zijn sportief costuum van lichte, wijde broek en witte wollen zeiltrui. Ben je nog te weten gekomen, wie dat was?

— Neen, Sir, de man was nergens meer te vinden. Tijdig er tussenuit geknepen. Hij scheen de aanvoerder van de troep te zijn, die voor Bellup het karweitje moest opknappen.

— Dacht die belachelijke Bellup werkelijk nog indruk te kunnen maken op Miss Young? John Templar lachte hartelijk. Hemeltje wat bestaan er toch een rare dingen op de

wereld! En schurken..... voegde hij er, eensklaps ernstig wordend, aan toe.

— Is de man rijk? vroeg Charles.

— Hij gaat voor zeer rijk door. En als die mijnheer zo met zijn zilverlingen smijt, om duistere zaakjes voor zich te laten opknappen, of op zo'n laaghartige manier een jongedame tracht te ontvoeren, zou het niet zo gek zijn, als wij probeerden, een flink deel ervan te krijgen om het een betere bestemming te geven.

John Templar had nauwelijks het ene plan volvoerd, of het andere werd weer geboren. Men kwam nu in drukker water.

O, nog iets, Sir, zei James na een korte pauze, alsof hij zich plotseling wat herinnerde; op de heenreis zag ik nog een Franse politieboot.

— Zo. Kruiste ze hier ergens?

— Neen. Ik kreeg de indruk, dat ze een schip achtervolgde; een klein wit jacht, want ik hoorde ook nog een schot; zeker een bevel om te stoppen.

— En, gebeurde dat?

— Ik heb verder niet gekeken, hoe het afliep, Sir, daar ik te veel haast had. Maar het jacht ging in de richting Engeland, op de hoogte van de Theems.

— Ik wil wedden, Charles, zei John Templar levendig, dat het die Franse politieman was, Baccart, die achter ons aan zat. Hij dacht waarschijnlijk, dat wij op dat jacht waren. James, wij varen straks de Theems op, voegde hij er bij, zich tot de man aan het stuur wendende.

— Maar kan dat nu, John? bracht Charles in het midden.

— Waarom niet?

— Nu, als Baccart ziet, dat hij zich vergist heeft, zou hij zich dan niet in verbinding hebben gesteld met de kustwacht, die iedere particuliere boot, die binnenkomt, extra scherp zal onderzoeken?

— Wat zou dat, Charles. Kunnen boekaniërs, zoals wij nu eenmaal zijn, de toets niet doorstaan? En zouden wij niet een tochtje op zee hebben kunnen maken?

— Het is waar, wij hebben onze vermomming afgelegd en onze papieren bij ons, antwoordde Charles gerustgesteld. Maar waarom wil je het eigenlijk? Het is niet eens zeker, dat de politieboot zover is gekomen. Kan een Franse politieboot zo maar jacht

maken op een ander vaartuig in de Britse wateren?

— Jacht maken misschien niet, maar ze kan wel doorgevaren zijn, of dat van tevoren in orde hebben gemaakt. Ik wil me ervan overtuigen of Baccart thans in Engeland is.

— Het zou niet kwaad zijn, dat te weten, dat is zo, gaf Charles toe.

— Dus richting Theems, niet, Sir? vroeg de man aan het stuur.

— Richting Theems, James, en full speed ahead!

HOOFDSTUK III.

WAARIN HOOFDINSPECTEUR BACCART LONDEN BEZOEKT EN CHARLES EEN HANDJE MEEHELPT.

Vrolijk snorde de motorboot over de speelse golfjes van de Theems. Zij voer niet te snel, want de grote avonturier wilde zich overtuigen, of de Franse politieboot werkelijk aanwezig was, of naar Frankrijk teruggekeerd.

Het weer was best, er stond 'n prettige bolle wind en de drie mannen genoten bepaald van het tochtje, alsof het een plezierreisje gold en er niets buitengewoons gebeurd was. Zij aten wat biscuits, die zich altijd in een trommel aan boord bevonden, want het water maakte hongerig. Onderwijl keken zij oplettend uit naar de grijs geschilderde boot, tot dusver hadden zij die nog niet ontdekt.

— Nog niets te ontdekken, James, vroeg John Templar, terwijl hij zich tot zijn chauffeur wendde.

— Als de boot de Theems is opgevaren, moeten we haar hier en daar gemeerd zien liggen, want U wilt toch zeker tot Londen doorvaren?

— Ja, op die manier zijn we meteen thuis. Dan kun je morgen de boot wel weer terugbrengen naar de kust en haar opbergen in het botenhuis.

— Ik zal er om denken, Sir, en zal ik nu maar weer wat gas geven? vroeg James, wien het langzaam varen schijnbaar begon te vervelen.

De boot schoot vooruit, links en rechts twee fonteinen opwerpend aan de boeg. De opvarenden passeerden verschillende inhammen en kleinere havens, zij wierpen een blik er in of voeren ze even om, want op sommige plaatsen lagen veel schepen.

Het was echter niet vòòr Londen, dat men de politieboot zag liggen aan de kade. Het was nog lang voor de eigenlijke city, en de omgeving was nog vrij landelijk. Zij lag zacht te deinen op de golven en van de achterstevan woei de Franse driekleur. Er waren twee mannen op het dek, en onze reizigers zorgden ervoor, niet teveel belangstelling te tonen, om niet de aandacht op zich te vestigen.

— Ik gaf er wat voor, om te weten of Baccart aan boord is, of er tenminste mee hierheen is gekomen, zei John Templar. Vaar nog wat door, James, en leg dan aan. Is dat niet het jacht? voegde hij erbij, op een wit vaartuig wijzend, dat een eind verder gemeerd lag.

— Ik zou het niet met zekerheid durven zeggen, antwoordde de chauffeur, er liggen er nog meer. Zal ik hier maar meren?

— Goed. Zet ons maar even hier af. Vaar dan zelf door naar de haven van de Yacht Club, en laat daar de boot tot morgen. Neem dan een taxi of de ondergrondse en ga naar huis, om Gaston te verwittigen van onze komst. Wij denken met dinertijd thuis te zijn. John Templar en zijn vriend gingen aan wal, James tikte aan zijn pet en voer verder door.

— Ziezoo, Charles, weer Britse grond onder de voeten. We zullen nu eerst ons licht eens gaan opsteken. We veronderstellen nog maar, dat Baccart op die boot was en dat hij eigenlijk naar ons zocht, maar ik wil graag zekerheid hebben. Kom, we moeten een eind teruglopen, om bij die boot te komen.

De beide mannen liepen nog te denken, hoe zij het zouden aanleggen om zonder argwaan te wekken, te weten te komen wat zij wilden, toen zij achterop gereden werden door een telegrambesteller.

John Templar riep hem aan en de jongen, want het was nog een jongeman, stapte van zijn fiets. Hij gaf hem een geldstuk en verzocht hem, bij die grijze boot, die ongeveer een honderdtal meters verder lag, te willen

informereren, of Mijnheer Baccart aan boord was, en zo niet, waar hij te vinden was.

— Het spaart ons een heel stuk uit, want we moeten de andere kant op, en jij bent op de fiets. Dat wil je wel even doen voor me, niet?

De jongeman wilde de beide heren graag van dienst zijn, te meer daar hij even vlug in zijn hand gekeken had en sprong weer op zijn fiets, om de boodschap te doen.

— Het spaart ons tijd en iemand van de post zullen ze die inlichtingen wel zonder bezwaar geven, zei John Templar tot Charles. Laten we hier even op zijn terugkomst wachten.

Spoedig kwam de jongen terug. Men had hem gezegd, dat Monsieur Baccart — de jongen had de naam goed onthouden — niet aan boord was, maar had laten weten, dat hij zijn intrek had genomen in het „Newhaven Hotel”.

— Het zijn Fransen, Mijnheer, voegde de hij erbij, maar ik kon ze wel verstaan, want ik heb wat Frans geleerd.

— Goed zoo, boy, zei John Templar goedkeurend, het kan je te pas komen in je vak. De jongen ging vriendelijk groetend heen.

Toen hij weg was, sloeg de Grote Avonturier zijn vriend Charles op den schouder.

— Nu, Charles, wat heb ik gezegd? Ik had er zo'n idee van! En in minder dan geen tijd zijn we erachter gekomen. Nu gaan we naar huis, jongen, want ik wil je wel eerlijk zeggen, dat ik naar rust verlang en..... een goed diner. Wat denkt jij hiervan?

— Wij zijn nog een heel eind van huis af, vind ik, merkte Charles op.

— Ja, we zullen zien hier een taxi te krijgen.

Intussen wandelden de beide vrienden nog een eindje op.

— En wat wil je nu doen, nu je weet, dat Baccart hier in Engeland is; de man, die ons in Frankrijk zo dwars heeft gezeten? Het zou, dunkt me, maar het beste zijn, ons wat kalm te houden en onszelf niet teveel bloot te geven, zolang hij hier is.

— Waarom zouden we, Charles? We zullen natuurlijk geen ondoordachte dingen doen, maar je weet: Baccart is niet van scherpzinnigheid ontbloot en het trekt me erg aan, weer de degen met hem te kruisen in figuurlijke zin. Je weet, het is een sport van mij, met mijn achtervolgers zo te zeggen,

het spel van kat en muis te spelen.

— Als de muis dan maar niet in het spek bijt, John, om bij jouw manier van spreken te blijven. Ik vind het nu niet bepaald nodig. Laten we rustig afwachten, tot de man onverrichterzake weer naar Frankrijk weerkeert.

— Kom, Charles — morgen ben jij de eerste, die zich beklagt, omdat wij niets om handen hebben. Ik ben een plan aan 't uitdenken en ik heb jou een mooie rol daarin toebedacht.

— Als ik maar niet voor dame moet spelen.....

De Grote Avonturier lachte hartelijk.

— Neen, Charles, verzekerde hij daarop, het is iets volkomen in jouw lijn.

Charles zuchtte.

— En nu, beste jongen, niet langer daarover gepraat; daar komt een lege taxi. We gaan naar huis en zien, wat die brave Gaston te voorschijn tovert uit zijn potten en pannen.

**

Na zich verkleed en gedineerd te hebben, zetten beide vrienden zich in de grote leren clubfauteuils in de fraaie bibliotheek.

Alvorens echter met de lezing van de „Times” te beginnen, John Templar's geliefkoosde blad, vroeg deze een telefoongesprek aan met Parijs. Charles hoorde hem spreken over het zenden van een telegram, doch was zelf te zeer in beslag genomen met het nazien van de post, die tot een stapeltje was aangegroeid gedurende hun afwezigheid, om er veel acht op te slaan.

— En ons plan, John, vroeg hij, toen het telefoongesprek geëindigd was en hij de voor naamste brieven terzijde had gelegd.

Zijn vriend bleef echter geïnteresseerd zijn courant lezen.

— Daar zullen we 't morgen over hebben, antwoordde hij als terloops, zonder op te kijken. A propos, Charles, noteer even, dat we aanstaande Donderdag naar Albert Hall gaan; er is een concert van de grote Botkins. De man is een fameuze pianist; ik zou het niet graag missen.

**

Monsieur Henri Baccart van de Franse Politie, kleepte zich met zorg, staande voor de spiegel in zijn logeerkamer in het New-

haven Hotel. Hij had de vorige dag direct een telefonische afspraak gemaakt met de heer Slowgate, de Londense hoofdinspecteur van politie, die sinds enige tijd de heren Baxter en andere, was opgevolgd.

Baccart werd algemeen erkend als de beste speurder van de Parijse Sûreté, in de rang van Hoofd-Commissaris en hij had zich voorgenomen, een conferentie te hebben met de Londense Hoofd-Inspecteur over het „probleem Templar”, zoals hij het noemde, en de beste maatregelen, om tot samenwerking te komen en tot een oplossing te geraken, want de laatste tijd had ook Baccart zich dikwijls voor dit probleem geplaatst gezien.

Hij voelde zich niet erg fris; de vorige avond had hij Londen eens bekeken, maar hij had zich niet bar geamuseerd, daar hij het in z'n eentje had moeten doen, vermits hij in Londen geen vrienden of kennissen had. Hij was dan eens hier en daar gezeten, had whiskey gedronken, waar hij niet aan gewend was, gedacht, dat alles toch eigenlijk heel anders was dan in zijn vaderstad, la ville lumière, en er erg naar verlangd, weer terug te kunnen gaan. Maar nu hij dan toch aan de komende dag dacht, kwam de interesse voor zijn beroepswerkzaamheden weer boven en zag hij alles wat rooskleuriger in; alleen, hij zag een beetje tegen de taalmoelijkheden op en niet veel Engelsen spraken zijn taal, maar enfin, „een goed verstaander heeft een half woord nodig”, hield hij zich zelf voor. Hij rekende op zijn flair en op een aangename samenwerking en hoorde in zijn verbeelding reeds de lof, die hem zou worden toegezwaaid voor zijn aandeel in de arrestatie van de Gentleman-Inbreker, de Grote Onbekende: hij had reeds zoiets als een plan de campagne in zijn hoofd.

Niet groot zijnde, met een neiging tot enige gezetheid, donker haar, met een zwart snorretje onder de neus, was hij het type van de levendige, bewegelijke Fransman. Juist toen hij naar beneden wilde gaan, ging de zoemer van de telefoon; er was een heer beneden, om hem te spreken. Hij vermoedde, dat het iemand zou zijn van Scotland Yard, en verzocht daarom dien heer in de spreekkamer te laten, nam zijn mooie, kalfsleren actetas van de tafel, keek nog even in de spiegel, schikte zijn das recht en begaf zich op zijn beurt naar de spreekkamer.

De bezoeker zat in een der fauteuils en stond op, toen Baccart binnentrad. Hij stelde zich voor als Martin Clifford, maakte zijn tas open en overhandigde de inspecteur een brief, die hij daaruit te voorschijn had gehaald. De brief droeg een gedrukt hoofd van de Parijse politie en was klaarblijkelijk een officieel schrijven.

De bezoeker was groter dan Baccart, hij was donkerblond, droeg een bril in een wit montuur, had een miniem snorretje onder, en een kleine wrat op de neus, en als hij sprak, werden twee gouden tanden zichtbaar. Hij was volgens de Engelse mode gekleed, in een licht geruit pak, met bruine schoenen en een tikje Franse zwier, wat bleek uit de pochette, die een eind uit zijn borstzak hing..... en, wat het meest indruk maakte op Baccart en hem uitermate verheugde, was, dat hij vloeiend Frans sprak.

De brief luidde:

„Brenger dezès is de Heer Martin Clifford, een Engelsman, als tolk verbonden en werkzaam aan het departement, wonende te Parijs. Wij zenden hem U, om U bij te staan gedurende Uw verblijf in Londen. Hij kent Londen op en top en is thuis in alle kringen, hij zal U dus van grote hulp kunnen zijn bij Uw nasporingen, temeer daar hij beide talen spreekt. U kunt Uw rapporten voorlopig uitbrengen bij genoemde heer Clifford. U veel succes toewensend, Dupont.”

Baccart vouwde de brief dicht en stak Clifford de hand toe.

— Aangenaam kennis met U te maken, Mr. Clifford, en laten we hopen op een prettige samenwerking. Maar laat ons ook hopen, dat die samenwerking niet te lang behoeft te duren, want dat zou betekenen, dat wij moeite hadden in het bereiken van ons doel. En dat doel kent U, nietwaar?

Clifford knikte en kneep even de ogen toe; dat bleek later een gewoonte van hem te zijn, om iets toe te stemmen. Hij was een kalm man. Baccart boog zich wat naar hem over en, terwijl hij zijn stem iets liet dalen, zei hij zacht:

— John Templar, nietwaar?

Clifford knikte weer en kneep weer zijn ogen toe. Baccart was even verwonderd over het flegma van zijn nieuwe medewerker.

— De Londense politie zoekt reeds lang

naar hem, is 't niet? Ik herinner me tenminste, dat onder de vroegere Hoofdcommissaris Baxter.....

— Ja, ja. Och, ik interesseer me niet zo erg voor de politie Mr. Baccart.

— U interesseert zich niet voor de politie, maar..... U is toch zelf werkzaam bij.....

— Ik interesseer me meer voor de manieren, waarop de politie soms . . . beetgenomen wordt.

— Ha, ha, zeer goed, zeer goed. Ik begriep 't: U maakt een studie van de trucs, die de misdadigers toepassen om ons te misleiden.

— Juist.

— Dat is weer een ander gezichtspunt, en die studie lijkt me zeer nuttig, inderdaad . . . zeer nuttig.

Clifford knikte weer op zijn bekende manier en kneep weer de ogen toe, maar het leek ditmaal op schalkse wijze,

— Maar neem me niet kwalijk, beste mijnheer Clifford, excuseer mijn vergeetachtigheid..... is U zojuist aangekomen? Heeft U al ontbeten, anders wil ik U voorstellen, gebruik de lunch met mij. Ik heb me wat verlaat vanochtend en maak van de lunch maar mijn ontbijt. Wilt U mij het genoegen doen?

— Ik zal er heel graag gebruik van maken, monsieur Baccart, zei Clifford met een beleefde buiging.

— Ik heb om twee uur een conferentie met de hoofdcommissaris, het zou misschien wel goed zijn, als U mij daarheen vergezelde, als een verbindingsman, zoals men dat noemt, niet?

— Het zou alles veel vergemakkelijken, mijnheer.

— Afgesproken dus — en nu zullen we ons naar de eetzaal begeven.

Onder het eten sprak de Fransman nog honderd uit, over allerhande onderwerpen.

— Zij hebben er in Parijs geen gras over laten groeien om mij zo snel een medewerker achterna te zenden. Ik had hen gisteren getelefoneerd en mijn adres, hier in dit hotel opgegeven..... en nu is U daar al.

— Ja..... ik heb mijzelf ook moeten haasten. Het moest halsoverkop.

Toen de lunch afgelopen was, dronken de heren nog wat en rookten een sigaret. Toen moest Clifford nog even weg voor enige

boodschappen; hij sprak af, tegen kwart voor twee Baccart met een taxi te komen halen, waarna ze gezamenlijk naar Scotland Yard zouden rijden, voor de conferentie bij de hoofdcommissaris.

HOOFDSTUK IV.

WAARIN CLIFFORD JOHN TEMPLAR BEZOEKT EN WAARUIT BLIJKT DAT ZE OUDE VRIENDEN ZIJN.

Precies om twee uur reed een taxi voor aan de poort van Scotland Yard, het grote politiecentrum van Londen. Twee heren, met gewichtig uitzienende tassen stapten eruit, betaalden de chauffeur en stapten de poort binnen, waar zij bij de wacht hun verlangen kenbaar maakten. De wacht verwees hen naar een klein kantoor, binnen, waar zij opnieuw de wens te kennen gaven, de hoofdcommissaris te spreken.

— Hebt U een afspraak, heren? werd hun gevraagd.

— Jawel, Mr. Slowgate verwacht ons

De dienstdoende brigadier nam een telefoon van de haak, drukte op een der talrijke knoppen, en even later kon men aan zijn rechttop gaan zitten, en stramme houding opmaken, dat hij verbonden was met het bureau van de hoge functionaris.

— Het is goed, de hoofdinspecteur kan u ontvangen, heren.

De brigadier riep een agent en gelastte hem de beide bezoekers naar de wachtkamer te brengen.

Door een doolhof van gangen en trappen bereikten zij het bedoelde vertrek.

— Ik kom U wel weer halen, als 't zover is, zei de agent zakelijk.

Baccart en Clifford namen plaats op een paar stoelen, kaal geworden door ontelbaar vele bezoeken in het kale vertrekje, waar het een beetje muf rook, en waar niet veel anders te zien was dan een paar gladde kasten, zonder enige versiering, dan een aantal inktmappen, benevens een stokoude

kalender van een inbraakverzekering, met aan de linkerhand de voorstelling van een dief, in de kraag gepakt door een dienaar van de H. Hermandad en rechts die van een mijnheer, die een stapel bankbiljetten overreikte aan een andere mijnheer, die erg glunder keek. Dat was dan ook het enige opwekkende in deze kamer.

— Het mankeert er nog maar aan, dat hij de deur op slot gedaan heeft, zeide Baccart, met een geagiteerd lachje. Toen keek hij weer vlug voor zich, want hij vermoedde, dat Clifford zijn bekende knikje weer ten beste zou geven en zijn ogen zou sluiten, en daar wilde hij niet naar kijken. Hij was al zenuwachtig genoeg.

Ergens op een gang ging een schelletje. Even later klonken zware voetstappen, de deur werd opgedaan en de heren werden verzocht „maar mee te komen”.

Baccart had het gevoel van een schooljongen, die bij de bovenmeester moet komen. Clifford was flegmatisch als steeds.

Zij moesten eerst nog een soort vóór-kantoor passeren, voordat zij het heiligdom van de Geweldige konden binnengaan. Deze kamer was beter gemeubeld en er scheen een vriendelijk zonnetje. De nieuwe hoofdcommissaris had destijds alle oude meubelen laten weghalen en er moderne, van staal en glas in laten zetten. De goede, oude Marholm, de plaaggeest van Baxter, was verdwenen en daarvoor in de plaats was gekomen een ge-nylonkousde jongedame, „van alle benodigdheden voorzien”: poederdoos, lippenstift en sigaretten; die voor een schrijfmachine zat.

De Hoofdinspecteur zelf was een lange man, vrij mager, niet jong meer en met een monocle in het oog. Hij stond even op van achter zijn grote schrijftafel met dik glazen blad, waarop wat boeken en rapporten lagen en drie telefoontoestellen stonden, en een parlefoon, legde een prachtige vulpen neer, waarvan de gouden pen blonk in het zonlicht en heette zijn bezoekers welkom.

— Goeden middag, mijnheer, eh, mijnheer.....

— Baccart, edelach . . . bijna had Baccart „edelachtbare” gezegd, doch hij bedacht zich bijtijds.

De hoofdinspecteur bekeek hun kaartjes, die op de schrijftafel lagen.

— O, juist, Baccart..... en hier hebben we mijnheer..... Clifford. Englishman, Sir?

— Yes Sir, zei Clifford correct.

De bezoekers werden een paar gemakkelijke stoelen gewezen en namen plaats.

— Het doet me plezier U hier te ontvangen, Mr. Baccart, zei Slowgate, als vertegenwoordiger van de Fransen, onze vrienden.

Baccart boog en verzekerde, dat het genoeg geheel aan zijn zijde was. Hij waagde even een oogje aan de secretaresse en voelde vervolgens of zijn das nog recht zat:

— Een ernstige zaak, die ons hier te zamen gebracht heeft, nietwaar? De commissaris sprak vrij geaffecteerd.

— Zeer ernstig, Mr. Slowgate. Ik heb U gisteren de bijzonderheden al telefonisch medegedeeld, ik heb dus geen lange inleiding nodig. Ik maak jacht op dezelfde persoon, als waarop U zolang reeds jacht maakt.

— Ik niet, waarde heer, ik niet; haastte Slowgate zich te zeggen. Mijn voorgangers! De tijd, dat ik hier ben, is er niets vernomen omtrent die.....hm..... persoon, uitgezonderd de laatste tijd; hij schijnt weer op het pad te zijn! Een onstellend onaangenaam mens, Monsieur Baccart! Dit laatste moest Clifford even vertalen voor de Franse politiemans.

— Heeft U John Templar al eens gezien, werkelijk gezien, Mr. Slowgate? vroeg hij daarna ironisch.

— Maar mijnheer, waar denkt U aan! John Templar is niet te zien, hij is onvindbaar, ongrijpbaar! Hij heeft nu eens de gedaante van een chinees, dan weer van een kermisreiziger, een grand-seigneur of een oud vrouwtje.

— Heeft niemand van Uw mannen ooit Templar gezien in zijn ware gedaante? vroeg Clifford geïnteresseerd.

— Vroeger zijn er wel eens geweest, maar zelfs hun beschrijvingen lopen uiteen. Hebt U al een plan, al enig idee waar U uw nasporingen zult beginnen? We zullen natuurlijk op de nauwste manier samenwerken, wendde de hoofdinspecteur zich tot zijn Franse collega.

— Ja. Ik had bij mezelf overlegd.....

— Een ogenblikje, Mr. Baccart, onderbrak Slowgate hem. Och juffrouw, laat ons alleen tot ik U weer bel, ja? verzocht hij de

typiste. En dan weer tot de inspecteur en Clifford wendend, nadat zij de kamer had verlaten:

— Men kan niet te voorzichtig zijn. Niet, dat ik dit meisje niet vertrouw, doch het zou, zonder opzet, erover kunnen spreken, nietwaar, met anderen.

— Natuurlijk, het gesprokene moet onder ons blijven, stemde Clifford in.

— Ga Uw gang, Inspecteur.

— Nu dan, ik had in aanmerking genomen, dat bij ons in Frankrijk circa 70 procent van de misdadigers gesnapt worden, wanneer zij publieke gelegenheden bezoeken, zoals café's, restaurants, theaters, dancings enzovoort.....

— Ah, ik begrijp waar U heen wilt! Maar hoe zoudt U de Grote Avonturier daar kunnen „snappen”, zoals U dat noemt, als U niet eens weet, hoe hij eruit ziet? Baccart dacht grimmig aan de villa te Neuilly en zuchtte. (1)

— Nu..... enkele bijzonderheden weet ik toch wel van hem; ten eerste zijn gestalte en figuur, en dan het feit, dat hij, naar ik gehoord heb, dikwijls in gezelschap is van een ander persoon, die jonger is dan hij en zijn helper moet zijn.

— Maar U kunt toch niet alle personen, die zich in het gezelschap van een ander bevinden, nagaan. Er zijn er zoveel, die overal met hun gedrieën komen. Daar heb je bijvoorbeeld Mr. Ritchie, de rijke fabrikant, die altijd zijn zoon bij zich heeft, en Sir Lowendale met zijn neef en..... laat eens kijken..... ook Sir Neville bijvoorbeeld, die meestentijds begeleid wordt door zijn secretaris, en zo meer. Het lijkt me niet afdoend.

— Maar men kan toch veel opmerken, laat ons zeggen, aan de gedragingen. Die John Templar zal zich in een gedistingeerd gezelschap natuurlijk heel anders gedragen dan een Sir Neville!

— O, maar daar vergist U zich in, Templar is een gentleman, every inch a gentleman, in gezelschap, riep de hoofdinspecteur uit.

— Maar wie zegt ons, dat we alleen in de betere gelegenheden moeten zoeken! We moeten de duistere, kleine gelegenheden op-

(1) Zie nr. 11: „Een inbraak met vreemde gevolgen”.

zoeken, zoals bij ons in Parijs de Apachenkelders. De statistiek heeft uitgewezen, dat de misdadigers zich altijd voelen aangetrokken tot die sfeer, uit welk milieu ze ook zijn. Zij verbroederen zich daar met de vaste bezoekers, zodat, wanneer we met geld en beloningen werken, wij zeker belangrijke inlichtingen zullen krijgen over dien gentleman-inbreker!

— Stel U echter niet voor, dat Templar een gewoon huis- of tuindiefje is! Het valt te bezien of uw theorie opgaat! Maar in ieder geval, het kan een aanknopingspunt zijn; men moet èrgens beginnen. Ontvouw dus uw plannen nader, waarde monsieur Baccart.

Clifford had al dien tijd ijverig als bemiddelaar en tolk gediend. Nog een half uur werd ernstig gesproken, gewikt en gewogen, met het resultaat, dat ten laatste een afspraak werd gemaakt.

Verheugd, dat het eerste deel van zijn zending achter de rug was, nam Baccart, en met hem, Clifford afscheid van de deftige hoofdinspecteur, en met dezelfde formaliteiten als daarstraks werden zij weder het gebouw uitgeleid. Buiten het gebouw gekomen, scheidden ook de beide medewerkers, nadat Clifford een uitnodiging van Baccart, om met hem mee te gaan dineren, had afgeslagen. Afgesproken werd, dat Clifford de volgende dag weder naar het hotel zou komen, voor verdere besprekingen.

**
*

John Templar wachtte in de grote tuinkamer tot de thee zou worden opgediend door Gaston en op de terugkomst van zijn jonge vriend, welke die dag voor bijzondere doeleinden afwezig was geweest.

Het duurde niet lang, of hij zag een heer door de tuin in de richting van de tuinkamer lopen. Maar het was Charles niet. Het was Clifford! Hoe kon deze zo onverwachts in de tuin van Sir Neville verschijnen? Hij moest door de tuindeur zijn gekomen, die uitkwam in de stille, doodlopende zijstraat, waaraan het huis aan één kant grensde.

John Templar echter scheen in het minst niet verbaasd deze heer daar te zien, integendeel, hij groette hem, toen hij binnen kwam, met een hartelijke klap op de schouder.

Rechtstaand en correct antwoordde de nieuw aangekomene op deze begroeting: „Mag ik me voorstellen, Clifford, medewerker van Baccart”. Beide mannen lachten hardop, en Clifford liet zich neervallen in een heerlijk gemakkelijke stoel.

— Goed gegaan, Charles? vroeg de grote avonturier. Maar dat behoeft ik eigenlijk niet te vragen, ik zie het al.

— Uitstekend, het lukte prachtig en er is niet de minste argwaan, dank zij mijn talent als toneelspeler, antwoordde de jonge man, want hij was het, gekscherend.

— En je vermomming, door mij aangebracht, meende zijn vriend.

— Ja, die was werkelijk zeer goed. Ik moet je eerlijk zeggen, John, zonder je te vleien, daar ben je een meester in.

— De studies die ik gemaakt heb van de nieuwe methodes van die kunst, zijn wel vruchtbaar gebleken, stemde deze in.

— Ik zal me vlug ontdoen van dat gedoe onder mijn neus, en van dat ding dat er bovenop zit. Dan die bril af, ziezo, en nu nog de tanden.

Charles ging naar de spiegel en haalde voorzichtig twee dunne gouden plaatjes, die om twee zijner voortanden geklemd zaten, los.

— Ziezo, weer 'n gewoon mens.

— Het zijn juist deze kleinigheden, die een vermomming soms uitstekend doen slagen. Ze zijn natuurlijk, en niet als vals te onderscheiden. Neem nu bijvoorbeeld, die wrat op je neus. Iemand, die jou zo voor het eerst ziet, let op dat ding, het blijft in zijn geheugen en het maakt een deel uit van jouw persoonlijkheid, zoals hij die kent. Evenzo met die gouden tanden, men merkt ze op, zonder erbij te denken, maar als dezelfde persoon je later nog eens sprak, zonder die kleine wrat op je neus en zonder gouden tanden, zonder bril of kleine knevel, dan zou hij je onmogelijk herkennen en niet willen aannemen, dat je dezelfde persoon was. Dat is het natuurlijke van deze methode.

Charles beaamde dit. Gaston kwam binnen met de thee, waarbij nog biscuits, toast en jam en enige versnaperingen werden geserveerd. Dit was een gezellig uurtje van de dag. De twee vrienden zetten zich op hun gemak, en Charles bracht verslag uit over zijn wederwaardigheden.

— Baccart en Slowgate hebben besloten een soort campagne te beginnen en de meest in trek zijnde publieke gelegenheden te „doorzoeken” naar jou, of, liever gezegd, naar ons. Ze zijn van mening, dat ieder uit de onderwereld, zoals zij dat gelieven te noemen, vroeger of later, in een van die milieu's te vinden moet zijn. En het is niet alleen hun bedoeling de betere gelegenheden af te zoeken, neen, ook de kleinere, meer direct beruchte, als in Eaststreet en zo.

— Ze hebben gelijk. Doen ze er zelf ook aan mee? Het is toch niet de bedoeling, dat ze een soort razzia houden, wel? Zo ongeveer als een inval met „Handen op!” en dergelijke en iedereen fouilleren?

— Neen, neen; ze willen dit op een, zoals ze zeiden, diplomatieke manier aanleggen. Een aantal van hun beste mannen, die zich in gezelschappen kunnen bewegen, zullen twee aan twee, of met z'n drieën hoogstens, zich onder de bezoekers en gasten mengen en door het aanknopen van relaties, vriendschap of enkel door gesprekken, en zo nodig ook door het geven van geld of beloningen van andere aard en dergelijke dingen, zoveel mogelijk inlichtingen en aanwijzingen zien te vergaren.

— Maar dat hebben ze al zo vaak gedaan?

— Jawel; maar ze willen dat nu systematisch gaan doen, op grote schaal.

De grote avonturier dacht na.

— Schenk me nog een kop thee in, Charles, en geef me een nieuwe sigaret.

Toen beide voorzien waren, zei hij, met kleine teugjes zijn thee genietend:

— Het valt niet te ontkennen, dat op die manier iets te bereiken is voor hen, als ze — let wel, Charles — een ander voor hadden dan mij, John Templar. Maar wij zijn van hun plannen op de hoogte en, je kent het spreekwoord: „Een gewaarschuwd man telt voor twee”.

— En daarom, John; stil laten zoeken, nietwaar?

— Integendeel Charles..... we zullen hen wat laten vinden!

Charles zweeg een poos. Toen zei hij met een zucht:

— Ik kon 't me eigenlijk wel indenken, dat dit je juist zou prikkelen.

— Natuurlijk doet het dat, antwoordde zijn vriend, terwijl hij opstond, zich eens flink uitrekte, alsof hij nu pas uit zijn rust ontwaakte, en door de kamer ging wandelen. Stel je voor: een hoofdcommissaris uit Frankrijk, een nieuwe hoofdinspecteur, met wie ik het haast nog nooit aan de stok heb gehad; bovendien weet ik precies, wat ze van plan zijn, en dan zou ik in m'n schulp kruipen? Dat kun je van een John Templar toch niet verwachten, wel?

Dat moest de jonge man toegeven. Slaagde hij er wel ooit in, zijn vriend tot andere gedachten te brengen, als deze zich geprikkeld voelde tot avontuur?

John Templar liep met grote passen, nadenkend, door de kamer. Op eens bleef hij voor zijn vriend staan en vroeg:

— Dus Baccart en Slowgate zelf doen ook mee?

— Jawel.

— En jij moet mee met ze, om hun gids te zijn?

— Ja, dat is mijn taak. Ik moet verschillende gelegenheden voor hen uitzoeken, dat is zo afgesproken.

— Prachtig! Wacht eens..... dan weet ik 'n prima adres, waar je hen kan heenbrengen, Charles! Ken je de „Black Cat Tavern“?

— In Flensbury street?

— Juist daar. Het is zo'n soort gelegenheid, die bijna uitsluitend bezocht wordt door de zogenaamde élite van de burgerboefjes. Het is er niet gevaarlijk, eerder goeddelijk; met Apachendansen en zo, waar vooral vriend Baccart opgetogen over zal zijn.

— Moet ik ze daar heenbrengen? En wat ben jij dan van plan?

— Daar zullen we 't wel over hebben... Maar, daar valt me iets in; we moeten nog met die Bellup afrekenen; je weet wel, waar James het over had en die van plan was Miss Young te ontvoeren. Misschien kunnen we dan wel combineren..... en het nuttige aan het aangename paren.

★

HOOFDSTUK V.

WAARIN JOHN TEMPLAR EEN DANSJE WAAGT EN MISTER BELLUP EEN BRIEFJE ONTVANGT.

De „Black Cat Tavern“ was, wat men noemt een schilderachtige boevenkroeg. Zij was gelegen in een stille straat, dicht bij een drukke verkeersweg in het Oosten van Londen. Het was maar een smal huis, waarvan de onderkant verbouwd was tot een portiek. Het binnenste was ingericht en gedecoreerd als kelder, met bogen en gewelven; er waren „knusse“ hoekjes in nissen, en het buffet zelf stond in een grote boognis.

De „Black Cat“ was zeer gezocht onder de jongens van de vlakte, wat niet zeggen wil, dat er enkel personen uit de onderwereld kwamen. Er zat vanaf 's middags na vijf uur een band en in het midden was een kleine vierkante ruimte opengelaten voor danslustigen. Soms trad er wel eens een „nummer“ op, culminerend in de onontbeerlijke, altijd geliefde „Apachendans“, waarbij de danseur zijn partnerin van het ene einde van de zaal naar het andere..... slingerde.

Gewone burgers kwamen er ook wel eens kijken, 'n beetje huiverig; en toeristen, die dan thuis konden vertellen ook de onderwereld van Londen te hebben gezien.

John Templar had de laatste dagen de „Black Cat“ tot zijn dagelijkse ontspanningsoord verkozen, en men kon hem er geregeld vinden temidden van een groepje andere bezoekers, waarmee hij spoedig had aangepapt. Men vermaakte zich met kaartspel, sneed op over zijn heldendaden, of danste; en dat laatste deed de Grote Avonturier veel, want hij had een vast plan daarmee. Vooral de Apachendans wilde hij onder de knie krijgen en hij repeteerde die dagelijks met Bella, een van de jonge vrouwelijke bezoekers van de Tavern, een slank, donker meisje, vol temperament.

Het spreekt vanzelf, dat hij niet onder het uiterlijk van Sir Neville die gelegenheid bezocht; hij had zich voor deze gelegenheid een kleding en vermommen gekozen, geheel in de stijl van de overige bezoekers.

Die hadden veel met de nieuwe gast op, zij vonden hem een „nice guy” en een „fine boy”, kortom een patente kerel, temeer daar hij niet karig was en veel rondjes gaf, en dikwijls smakelijk wist te vertellen over zijn „duistere” loopbaan en met de politie. Dan luisterden de anderen vol ontzag en berekenden hun kansen om „maat” met zo’n toffe jongen te worden.

Het was op een Dinsdagmiddag, dat John Templar weer aanwezig was. De band was er nog niet, maar de pianist wel, en deze had hem juist begeleid voor een repetitie. John Templar, of, zoals men hem hier al gauw gedoopt had Billy — Billy the dancer — had juist zijn danseuse naar een vrij tafeltje gebracht, waar zij enigszins vermoeid was neergevallen. Zij wuifde zich met een klein zakdoekje koelte toe, terwijl Billy voor haar aan het buffet iets verkoelends bestelde. Toen hij weer tegenover haar zat, en zij aan haar glas nipte, keek zij hem met haar donkere ogen telkens van terzijde aan, en dan, eensklaps haar glas neerzettend en zijn hand grijpend, die op tafel lag, keek zij hem met een vurige blik in de ogen.

— Je danst wel goed, Billy..... maar ik zit toch ook graag zò met je. Wie ben je eigenlijk? Je bent zo heel anders dan die andere lui hier..... zeg, ben je getrouwd?

— Neen, Bella..... getrouwd ben ik niet meer, zei de Grote Avonturier wat somber.

— Geëngageerd? Zeg het me, zei ze op eens hartstochtelijk, heb je een liefje?

De Grote Avonturier trok zijn hand zachtjes terug.

— Ook dat niet.

— Zie je..... je bent ouder dan die andere, en toch heb je iets over je..... iets jeugdigs, net of je jonger bent dan zij. Bella’s ogen gingen over zijn voorhoofd, naar zijn haar, dat nu geheel anders was gekapt, zijn kin..... Je lijkt me een sterke man en..... je bent zo..... elegant.

— Ik heb veel aan sport gedaan.

— Ik houd van jouw type, Billy en..... ik kan heel lief zijn voor iemand, waar ik van houd..... voegde zij er zacht aan toe.

John Templar vond het geraden op te staan.

— Kom Bella, we moeten nog eens repeteren; morgenavond moeten we ’m voor het publiek dansen.

Bella dronk nog een slokje en slikte nog iets anders weg, toen stond ze op en riep tegen de pianist:

— Muziek, Eddy!

Sommigen van de anderen staakten even hun spel of hun gesprek, om naar het paar te kijken, dat daar in hun kunstige dans, een scène uit hun eigen, vaak rauwe leven, verwezenlijkte.

**

*

Het was Woensdagmiddag. De Heer Bellup, die in al zijn welgedaanheid, met een dikke sigaar tussen de vingers, voor een glas port zat in zijn protserig gemeubeld „kantoor”, had juist een briefje ontvangen. Het luidde:

„Kom vanavond negen uur naar Black Cat Tavern, Eaststreet. Moet je bepaald spreken. Voor jou van groot belang.

Primrose.”

— Hm, bromde Bellup, toen hij het briefje gelezen had en het verfrommelde; wat zou die van mij willen? Voor mij van groot belang? Voor hem toch zeker ook? Het zal toch geen chantage zijn? Maar dan is hij bij mij aan het verkeerde adres! ’t Was me nogal wat; ging hij zijn alleenspraak voort, wat die mannen van hem gepresteerd hebben! De zaak is totaal mislukt en heeft me nog een aardige duit gekost. Bellup kreeg nog een kleur van schaamte, als hij dacht aan zijn gedwongen fuif in „The King’s Inn”.

— Maar hij krijgt geen cent van me..... geen cent!

Hij was van opwinding opgestaan, doch ging nu weer zitten en dacht na.

— Ik heb anders niets meer van die zaak gehoord..... ze wilden er zeker geen ruchtbaarheid aan geven. Eerst was ik bang, dat..... Maar och, wel neen, die lui hebben er een pretje van gemaakt! Ze hebben eens lekker van gedronken op een ander z’n kosten; en dat is ze genoeg! Ze wisten misschien niet eens, waar het om ging.

Hij scheurde het briefje in kleine stukjes en wierp het in de papiermand.

In de „Black Cat Tavern” was het al druk. Het was een warme zomerdag, midden in het vacatieseizoen, er waren veel bezoekers in de toch kleine zaal en het was er warm,

ondanks de grote wieken van de ventilator aan de zoldering onophoudelijk rond-draaiden.

Een taxi hield voor de toegang stil. Er stapten drie heren uit, ze waren eenvoudig, als toeristen, gekleed. Een droeg een kleine handtas. De 'chauffeur' werd gezegd te wachten.

Het waren de hoofd-Inspecteur Slowgate, die dit werk wel interessant was gaan vinden, met Baccart en Clifford.

De gewaande gids had hen onopvallend naar deze gelegenheid gevoerd. Waar zij, de laatste dagen, al meerdere van deze soort zaken hadden bezocht, zonder succes evenwel, oordeelden zij het beter de chauffeur te laten wachten en niet weg te zenden.

Toen zij de zaal binnenkwamen, keken zij even rond en gingen toen zitten aan een hoektafeltje, waar zij alles goed konden overzien. Slowgate rekende erop, niet herkend te worden; hij had een grote, geruite reispet opgezet, die hij, met de klep vrij diep in de ogen, ook ophield. Overigens bleef het hem vrijwel gelijk, of hij herkend werd of niet.

Baccart nam alles in de zaal goed op. Hij zag wel enkele typen, die John Templar zouden kunnen zijn, waar wie zou zeggen, dat ze 't waren? De twee politiemannen wisten eigenlijk niet goed, hoe zij hier aansluiting moeten vinden. Zij namen telkens een teugje uit hun glas, keken in gedachten naar het dansen van het publiek en hoorden als van verre de schetterende swingmuziek.

Totdat een fanfare klonk en de leider van de band aankondigde, dat een Apachendans zou gedanst worden door het duo „Bel-Ami”.

Billy-the-dancer betrad, Bella aan de hand leidend, de opengehouden ruimte in het midden van de zaal, belicht door rode schijn. De muziek zette de eerste maten in en zij begonnen te dansen, sierlijk en lenig.

Het publiek keek weldra geboeid toe, ook het trio aan het hoektafeltje.

— Die lui dansen goed, zeg, merkte Slowgate op, terwijl hij zijn monocle verder in het oog drukte, want deze was onafscheidelijk van hem; 'n knap vrouwmens, zeg!

Baccart zei niets, maar keek geïnteresseerd, met iets van een glimlach, toe. Dit was 'n vleugje Parijs!

— Is dat een Fransman? vroeg hij aan Clifford.

— Neen, een Engelsman, antwoordde deze. Bekend type in deze kringen. Ik ken hem nog uit de tijd, toen ik journalist was en overal kwam, cabarets en zo. Wij zullen straks proberen om met hem in aanraking te komen en wat uit hem zien te krijgen; zo iemand kent natuurlijk een massa lui.

De dans had een groot succes; toen hij afgelopen was, applausseerde het publiek hartelijk. Clifford nam op zich, de danser te verzoeken aan hun tafeltje te komen. Na enige tijd, die de anderen vrij lang voor-kwam, bracht hij hem en Bella mee.

— Ik heb hem al voorbereid, fluisterde hij Slowgate toe, hij weet waar het over gaat. Daarom duurde het wat langer.

De lange, slanke man en het donkere meisje, beide nog in Apachencostuum: hij met een pet en rode das, zij met een koket schortje voor, zette zich aan tafel. Clifford onderhield zich met de danseres, terwijl „Billy” al spoedig in een zacht gesprek gewikkeld was met Slowgate en Baccart.

— Het is mij bekend, wat U wenst te weten, zei de danser; de heer Clifford vertelde het mij, dat U inlichtingen wenste over iemand, wiens naam ik hier niet zal noemen. Ik weet niet waarvoor U die nodig hebt, maar is hij misschien een vriend van U, die U uit het oog verloren is?

— Uit het oog verloren, ja, bromde Slowgate, er zich wijselijk niet over uitlatende of hij een vriend was of niet.

— Ik houd er niet van, over mijn vrienden en kennissen te.....

— Is hij een vriend van U? onderbrak Baccart.

— Een vriend niet, maar ik ken hem vrij goed..... tenminste voor zover men dat kan zeggen bij iemand zoals hij. Ik heb hem wel eens gezien en gesproken, meerdere malen.

— Hoe ziet hij er eigenlijk uit..... ik bedoel hij heeft grijze ogen nietwaar?

— Bruine, zei Billy-the-dancer prompt, die zelf doordringende, grijze ogen had.

— Hij is van Uw postuur, nietwaar? vroeg Slowgate, alle voorzichtigheid uit het oog verliezend.

— 'n Beetje gebogen en met 'n kaal hoofd, maar neem me niet kwalijk, heren, ik merk, dat ik al meer gezegd heb, dan ik van plan was. U hebt dat er aardig uitgelokt.

— Kom, kom... hm... zeg eens... U zult

wel weten, waar hij zich dikwijls ophoudt en waar hij op bepaalde uren te vinden is.

De politiemann haalde zijn portefeuille voor de dag en speelde er achteloos mee.

— 'n Goede informatie is veel geld waard, begrijp je.....

Billy-the-dancer veinsde grotere bereidwilligheid.

— Natuurlijk, dat is mij wel bekend.

Clifford zat met Bella onderwijl te lachen en te schertsen; Slowgate liet zijn stem dalen en boog zich dicht tot de gewaande danser over:

— Wat denk je van honderd pond.....?

Billy lachte, alsof hij besluiteloos was.

— Neen, werkelijk, ik.....

— Honderd nu, en later meer..... drong Slowgate aan.

Billy krabde zich op het hoofd, tot hij plots opmerkzaam werd. Een heer was binnengekomen, een korte dikke, Bellup!

— Excuseer 'n ogenblik, ik zie daar een kennis, zei Billy snel tot de anderen en hij ging vlug op de man af.

Hij begroette hem vriendelijk en stak hem de hand toe. Maar Bellup stond verbijsterd, hij kende die apache helemaal niet. Waar liet die Primrose hem komen! In een apachenhol! Hem, een fatsoenlijk man!

— Aha, ik zie het, U zoekt naar Uw vriend Primrose. Hij zal wel gauw komen; wees zo goed en kom zolang bij ons zitten. Met zachte drang duwde John Templar hem in de richting van het tafeltje.

— Goede kennissen van mij; lichtte hij hem in, terwijl hij hem erheen bracht. Het zou voor U zeer aan te bevelen zijn, met hen in..... aanraking te komen, Mr. Bellup.

Billy stelde hem voor aan de anderen:

— Mr. Bellup, een goed vriend van mij. Mijnheer doet grote zaken.....: vervoeren, invoeren, uitvoeren..... ontvoeren, voegde hij er met stemverheffing bij. Niet waar, Mr. Bellup? vroeg hij hem, terwijl hij hem flink aanstootte.

Bellup beaamde het een weinig schaaftachtig. Hij had de namen van de anderen niet goed verstaan, maar een van hem kwam hem beslist bekend voor en hij kreeg een onbehagelijk gevoel over zich.

Slowgate en Baccart keken elkaar wel even verwonderd aan, dat de danser op zo'n gewichtig punt van hun gesprek, plotseling

met een kennis kwam aandragen, doch zij waren te beleefd, om het te laten merken en na korte tijd waren allen in een geanimeerd gesprek gewikkeld. De zaak in kwestie scheen even van de baan. Bellup begon zich meer op zijn gemak te voelen. Hij keek wel nu en dan rond of hij Primrose kon ontdekken, doch allengs begon hij te hopen, dat deze maar zou wegblijven. Zijn protserig en bluffend karakter kwam weer boven en verdreef zijn angst; hij tracteerde op champagne, omdat hij wilde uitblinken bij Bella, die hem danig voor de gek hield.

Clifford kon echter tot zijn spijt niet langer blijven, hij had nog ergens een zakelijke afspraak, die hij niet kon laten lopen. Hij nam hoffelijk afscheid. Bellup nam onmiddellijk zijn zitplaats in naast de bekoorlijke danseuse. De anderen voerden nog enige tijd op zachte toon een gesprek, waarna Billy, alias John Templar, opstond.

— Ik moet eveneens afscheid van U nemen, maar niet voor lang. Ik moet me eerst even verkleden en nog even weg..... Het is niet uitgesloten, als ik straks terugkom, dat het is met.....

Dit laatste was meer in het bijzonder bestemd voor de beide politiemannen en hij deed het vergezeld gaan van een veelbetekenende blik.

De pseudo-apache liep dwars door de zaal, groette hier en daar bekenden en verdween door een kleine deur.

HOOFDSTUK VI.

WAARIN JOHN TEMPLAR EEN SLEUTEL VINDT EN MISTER BELLUP EEN VER- RASSING OPLOOPT.

De Grote Avonturier nam niet de tijd zich te verkleden, hij ging regelrecht naar buiten en de straat uit tot om de hoek. Daar wachtte de auto met James aan het stuur. Charles had er reeds in plaats genomen en keek vol ongeduld naar zijn vriend uit.

— Naar Spindle Road 46, klonk het, bij Bellup.

— Bellup, Sir? glunderde de chauffeur, is

't werkelijk? Zou hij thuis zijn?

— Waarom?

— Wel..... m'n handen jeuken.....

— Ah zo! Nu, daar zul je wel geen kans voor krijgen, want hij is niet thuis. Maar toch krijgt dat heer een les, daar zullen wij voor zorgen.

—'t Was een gevaarlijk spelletje, wat je daar straks speelde, John!

— Och kom, ze hadden niet het minste vermoeden.....

— Ze zijn misschien niet zo dom als wij denken. Die gekke hoofdinspecteur is wel een geaffecteerd heer, en die Baccart is nog steeds een gemoedelijke, maar drukdoende Fransman..... maar toch..... Enfin! Weet je nu waar je zijn moet in dat huis?

— Jawel, ik ben er al eens meer geweest, namelijk met een intekenlijst voor een liefdadig doel, toen de heer Bellup wilde intekenen voor de geweldige som van vijf pond!

— Wat een vrek!

De auto stopte niet vlak voor het huis van Bellup, doch een dertigtal meters daarvoor. De straat was breed, met vrij grote huizen met voortuinen en oprijlanen opzij voor de garages. John Templar had zijn rode das in de auto al afgedaan en ook een ander hoofdedksel opgezet. Het was laat licht op die mooie Zomeravond, al begon de schemering nu te vallen.

Niet ver van het huis was een zijstraat, zij sloegen die in, en kwamen, links afslaande, op een smal laantje, waarop de achteruitgangen van de tuinen uitkwamen. Het deurtje van No. 46 was dicht, doch de lage tuinmuur was voor hen van geen bezwaar. Zij slopen door de schemerdonkere tuin, zich zoveel mogelijk achter struikgewas verbergend. Door een paar ramen gelijkvloers, scheen licht. Toen de beide vrienden voorzichtig door het gebladerte gluurden, zagen zij, dat het de keuken was. Een huisknecht was er aan het messenslijpen en hij zong en floot erbij.

Zeer behoedzaam slopen de mannen over de grasrand naar de achterdeur, die niet op slot bleek. Zij kwamen in een gang, die rechtstreeks naar de voordeur voerde; een trap leidde naar boven. John Templar wees zijn vriend stilzwijgend op die trap naar

boven. Elk gerucht vermijgend, begonnen zij hem te beklimmen.

De dikke loper dempte alle geluid, doch midden op de trap kraakte een trede ver-vaarlijk. De twee sluipenden wachtten enige ogenblikken, alvorens verder te gaan; het was hier reeds zo goed als donker. Zij moesten er bovendien rekening mee houden, dat er nog meer personeel aanwezig kon zijn, misschien boven.....

Maar er gebeurde niets. Het gekras van de messen op de slijpplank en het zingen van de huisknecht overstemden alles.

Voorzichtig ging het weer hoger, Nu kwamen zij op een portaal, waarop enige deuren uitkwamen. John Templar wees op de voorste en beiden slopen erheen. Héél, héél langzaam, draaide de gentleman-dief de kruk naar beneden en even langzaam opende hij de deur van de voorste kamer, waar Bellup's kantoor was, op een smalle kier. Hij keek er door, opende de deur toen verder. Er was niemand in die kamer. Charles volgde hem; het was er schemerdonker. Hij opende de tas, die hij bij zich had en haalde er een elektrische lantaarn uit; toen deed hij de gordijnen dicht en ontstak daarna de lamp. In een hoek stond een brandkast. John Templar liep er heen en bekeek hem.

— Ik kon me niet herinneren, wat voor een het was, zei hij; het is niet veel, dat zie ik zo.

— Het is een tamelijk oud beestje, be-aamde Charles.

— Zou dat de brandkast zijn van de rijke Bellup?

— Misschien is het bij hem ook: veel geschreeuw en weinig woll!

— Of hij is te gierig om een behoorlijke brandkast te kopen.

De mannen stonden enige ogenblikken naar de kast te kijken, het spreekt vanzelf, dat dit gesprek fluisterend gevoerd werd.

— Hij heeft zeker niets in huis, alles op de bank. In dat geval zou al onze moeite tevergeefs zijn.

— Ik kan het niet geloven. Lui, zoals hij, brengen niet alles naar een bank, ze willen zelf de beschikking er over houden.

— In ieder geval, moet-ie open. Probeer het letterslot, Charles, iets voor jou.

Charles draaide een der knoppen rond.

— Ze zijn zo droog als wat, hoor maar,

je kunt ze horen ratelen.

Werkelijk hoorde men een gerikketik als men aan de knoppen draaide en zo kostte het Charles weinig moeite, de juiste stand te vinden. Door verder een eenvoudige manipulatie aan het slot uit te voeren, draaide de deur open.

Maar nu werd het de beide vrienden duidelijk, waarom het zo betrekkelijk gemakkelijk ging! De kast was zo goed als leeg, dat wil zeggen er stonden kantoorboeken in en het bedrag, dat aan geld aanwezig was, was al heel gering. Een klein stapeltje, klein bankpapier, klaarblijkelijk voor dagelijkse uitgaven.

Daar stonden ze nu, en ze keken danig op hun neus.

Eensklaps verbrak het gerinkel van een elektrische schel de stilte. De huisbel! Zij hoorden de huisknecht zijn gezang en geslijp staken en door de gang naar de voordeur gaan, de deur openen; vervolgens klonken stemmen.

De twee mannen luisterden aan de kier van de deur.

— Het is die Primrose, zei John Templar zacht tegen Charles.

— Hoe weet je dat? Je kent hem toch niet?

— Ik had hem hier verwacht. Ik heb hem zelf uitgenodigd hier te komen. Aan Belulp zei ik, toen we in de Tavern waren, dat ik Primrose zou opbellen. Ik kreeg het nummer van hem, belde de kerel op en verzocht hem hier te komen.

— Waarom?

— Zul je wel zien.

Primrose werd door de huisknecht in een der kamers beneden gelaten, waar hij zou wachten op de terugkomst van Bellup. De gentleman-dief en zijn vriend zetten zich weer aan het werk. Maar er viel verder niets te „werken”.

— Zullen we heengaan, John? Waarom hier nog langer te blijven?

— Ik denk er niet aan, Charles, we moeten zoeken.

De grote avonturier keek nog eens in de kast en liet in alle hoeken zijn licht schijnen. Daarna voelde hij eens achter de boeken. Zijn vingers voelden iets hard, iets kouds! Het was een sleutel! Toen hij hem te voorschijn bracht en eens goed bekeek, zag hij dat het een blinkend nieuwe safe-sleutel was

van het nieuwste model, die waarschijnlijk behoorde bij een hoogst moderne kast. Beide mannen keken er met belangstelling naar.

— Hier is de sleutel, maar waar is de kast? schertste John Templar.

— Daarom staat dit oude kastje hier. De eigenlijke kast moeten we ergens anders zoeken.

In de kamer waar zij waren, stond hij niet. Men zou dus alle kamers moeten gaan bezichtigen? Er zat niets anders op. Zij begonnen met de achterkamer, er was een schuifdeur, die daarheen toegang gaf. Eerst namen zij polshoogte, of er iemand aanwezig was, maar alles was stil. Het was trouwens in het gehele huis stil; alleen de huisknecht gaf zijn liederenschat weer ten beste, afgewisseld door fraaie fluitsoli. Dit was voor de twee vrienden nog een meevaller; het verlichte hun taak zeer.

Heel voorzichtig en met oneindig veel voorzorgen gingen de mannen de tweede trap op, naar de volgende etage. De voorkamer was open, evenzo een kleine zij-salon, doch in beide was niets te ontdekken van een safe. Wel konden zij geen licht maken, doch een brandkast zou zich al spoedig hebben verraden door zijn geglim. De achterkamer was op slot. Dan was er nog een badkamer, doch zij meenden op goede gronden te mogen aannemen, dat daar geen geldkast zou staan.

Dus gingen zij maar weer behoedzaam terug naar het kantoor en onderzochten dat nog eens terdege. Maar er was slechts één kast, en dat was die oude. Zij bekeken nog eens aandachtig de sleutel, alsof die de oplossing van het raadsel kon geven.

Plotseling ratelde de huisschel weer!

**

*

Slowgate en Baccart wachtten eerst geduldig, toen met toenemend ongeduld, op Billy-the-dancer, in gezelschap van Bellup, die zij vervelend begonnen te vinden. Zij hadden al ettelijke malen hun glazen laten vullen, naar het dansen gekeken, naar de deur gekeken en zij vroegen zich af, wat zij hier nog eigenlijk langer moesten doen.

Maar er was een zeker iets, dat hen weerhield, weg te gaan. Langzamerhand was het opgekomen, een zeker gevoel, dat er iets niet in de haak was, dat alles niet zo was, als

het wel leek. En dat er eigenlijk iets eigenaardigs was aan de persoon van die danser. Die eigenlijke verdenking was bij hen beiden tegelijk opgekomen, doch de een wilde de ander er niet over spreken, vrezende het niet aan het rechte eind te hebben.

Tot de ogen van de beide politiemannen elkaar, als bij toeval, ontmoetten en zij elkaar bleven aankijken, als in wederzijds begripen. Toen spraken zij beide tegelijk.

— Ik geloof dat die.....

— Weet je wat ik.....

Zij keken vlug even terzijde naar Bellup en Bella, maar dezen luisterden niet naar hen.

De twee mannen wendden zich naar elkaar toe en begonnen een zacht, maar veelbetekend gesprek.

— M'n waarde Baccart, ik geloof, dat we erin gelopen zijn.....

— Mon cher commissaire..... ik had er al een idee van... ..

— Die zogenaamde danser.....

— Juist, die „Billy-the-dancer.....

— Hij heeft hier met ons zitten praten, een poos lang, vlak bij ons.....

— En we hebben niet beseft, dat juist hij de man was, die we zochten!

— Er is een zeker iets in me, het flair van de politiemann, zou ik zeggen, dat me vertelt, dat hij het zelf was, de Grote Avonturier, John Templar!

— De gentleman-inbreker!!

— Wat zijn we stom geweest!

De beide mannen vielen terug in de leuning van hun stoel en zaten enige ogenblikken als verslagen.

Slowgate veerde weer op.

— Dan moet hij er meer van weten zei hij, met het hoofd een beweging makende in de richting van Bellup.

— Ja, want die danser stelde hem voor als zijn vriend.

Slowgate wendde zich met een bruuske beweging naar Bellup.

— Mr. Bellup..... waar blijft uw vriend?

De kleine dikke man, die juist een teug nam uit zijn glas, verslikte zich. Zijn kwade geweten deed zich gelden; hij dacht aan Primrose, die komen moest.

— Ik..... ik weet niet..... hij is er nog niet..... ik wil zeggen, welke vriend bedoeld U?

De commissaris bracht zijn gezicht vlak bij het zijne en siste:

— De gentleman-inbreker!

Bellup voelde een schok van zijn tenen tot zijn kruin.

— Gentle..... Gentleman? Ik vond hem helemaal geen gentleman!

— Kom, Mr. Bellup, doe niet zo onwetend. U wilt ons toch niet wijsmaken, dat U John Templar niet kent?

— John Templar? Is Primrose dan John Templar?

— Primrose? vroeg de commissaris, op zijn beurt verrast. Ik ken geen Primrose en ik weet niet over wie U het hebt. Of misschien is dat ook weer een van zijn vele namen?

Hij keek spottend naar Baccart, die ongelovig naar Bellup staarde. De kleine dikke man begon te zweten. De verwarring werd groter. Baccart legde zijn hand op de arm van Slowgate en zei zacht:

— Vindt U het ook niet opvallend, dat ze zo kort na elkaar weggingen?

— Wie en wie?

— Eerst Clifford en daarna de danser! Ik vond het al zo eigenaardig, dat Clifford zo plotseling wegmoest.

De monocle viel uit Slowgate's oog, maar werd handig opgevangen.

— Ja, nu U het zegt..... Clifford..... Maar zou die Clifford dan ook.....

De heer Bellup maakte aanstalten te vertrekken.

— Och neen, mijnheer Bellup..... blijft U nog even, verzocht Slowgate met nadruk. En zich daarna weder tot Baccart wendende:

— U denkt dus.....

— Ja, nietwaar? Het is dunkt me, zo duidelijk als wat. Altijd met z'n beiden, nietwaar..... Nu, hier waren ze ook met hun beiden..... Clifford was natuurlijk zijn helper!

— Lieve hemel, dan zijn we erin gelui..... ik wil zeggen, dan hebben we een vergissing gemaakt!

— En hij heeft overal bijgezet!

— En alles geweten!

— Mr. Bellup, zeg ons kort en goed, waar uw vriend, die danser van daarstraks is heengegaan.

— Hoe kan ik dat weten? Ik ken die man niet! kreet de ongelukkige.

De twee politiemannen keken hem ongelovig aan.

— Ik wachtte hier op een andere kennis, op Primrose. Toen kwam die danser op me af en.....

Bellup hield plotseling op.

— Primrose? zei de commissaris nadenkend. Zei U die naam zoëven ook niet? Ik meen mij die te herinneren..... heeft een ongunstige klank. Heb ik niet eens gehoord van de bende van..... Enfin: we gaan met U naar huis, ongetwijfeld zullen we daar wel nadere aanwijzingen vinden over Uw verstandhouding met John Templar en dergelijke. Misschien ook, heeft hij daar zijn schuilplaats en vinden wij er hem zelf wel!

— Goede help! riep de verbijsterde Bellup uit. John Templar, de Gentleman-Inbreker in mijn huis! En ik heb hem daarnet nog wel mijn kaartje gegeven, om mij eens te komen opzoeken!

— Daar heeft hij dan wellicht prompt gehoor aan gegeven, zei de commissaris droog, terwijl hij en zijn metgezel opstonden. We zullen wel zien, wat er allemaal van waar is. Mag ik U verzoeken, Mr. Bellup?

Met een vormelijke groet naar Bella, die van dit alles niets begreep, verlieten zij gedrieën de zaal.

— En het meisje, Mr. Slowgate? meende Baccart nog te moeten vragen.

— Lijkt me er onkundig van. In ieder geval hebben we nu geen tijd te verliezen. Een ogenblik, vervolgde hij, terwijl zij de vestibule betraden; ik moet even telefoneren naar de Yard, dat ze wat mannetjes sturen. Waar woont U, Mr. Bellup?

— Spindle Road 46, Mijnheer.

**

John Templar en Charles Houston bleven stokstijf staan. Voor de tweede maal rinkelde de schel. Zij gingen naar het venster, schoven het gordijn wat opzij en keken naar buiten. Een lamp boven de voordeur werd ontstoken en verlichtte de voortuin en een gedeelte van de weg.

— Politie, Charles! Ze komen wat te vroeg! Daar staan we nu, met een sleutel zonder brandkast. Laten we een goed heen-komen zoeken!

— Achteruit?

— Neen, door de gang kunnen we niet meer; de voordeur is al opengedaan. Wij zullen ons hier ergens moeten verbergen.

Hij keek vlug, onderzoekend de kamer rond. Achter de gordijnen? Niets waard!

— Daar in die kast, het is onze enige kans!

Charles nam de tas op. Snel liepen ze, toch zorg dragend, geen leven te maken, op de kast toe. Zij trokken de deur open; het was een muurkast met een oppervlakte van ongeveer een meter in het vierkant, juist plaats genoeg biedend om in te staan.

John Templar trok snel de deur achter zich dicht en botste daarbij tegen Charles aan, die om zich heen greep, daar hij wankelde.

Plotseling hoorden zij een zacht, gonzend geluid.

— Zie eens, John..... de deur gaat omhoog! riep Charles uit, met gesmoorde stem.

— Neen, Charles..... de deur gaat niet omhoog..... maar wij gaan omlaag!!

Werkelijk, de kast zakte, als een lift! Charles had blijkbaar, bij het om zich heen tasten, een of ander uitsteeksel, knop of haak aangeraakt, dat een mechaniek in beweging stelde. De kast gleed zacht naar beneden, bijna zonder geluid. Na eenige tijd te zijn gedaald, stopte hij, zonder schokken, voor een andere deur.

De vrienden haastten zich de deur te openen; zij keken in het pikdonker!

— Licht, Charles! beval de grote avonturier.

Een straal viel in de duisternis; voor hen was een kelderruimte. Zij betraden die behoedzaam, beducht voor meerdere verrassingen. De onderaardse ruimte was vrij groot en liep onder een groot deel van het huis. Aan de tegenoverliggende muur was een boog; onder die boog doorgaande, kwamen zij weder in een andere ruimte. De straal van de elektrische zaklantaarn wierp een helder licht vooruit. Er glansde wat in die straal... iets wat in een hoek van die kelder stond!

Een schok voer door de beide mannen; daar stond een blinkende, stalen safe, nieuw en stevig!

— Wacht, Charles, zei de gentleman-dief.

— Wat ga je doen, John? Kom we hebben geen tijd, we moeten toch hier vandaan zien te komen!

— Niet dan nadat ik een kijkje in die kast heb genomen, Charles; licht bij!

Er was niets aan te doen, John Templar zag zijn doel nabij en zou niet te bewegen zijn het voorbij te lopen. Hij had de eigenaardig gevormde sleutel nog in zijn hand, stak die in het slot.....

— Help eens een handje, Charles.

De zware deur draaide langzaam open.

Daar lag voor een kapitaal opgestapeld aan bankpapier, gouden sieraden, hals-snoeren en oorringen, in zijden etui's; zakjes juwelen, ruwe en geslepen diamant..... Een schat!

HOOFDSTUK VII.

WAARIN CHARLES BLOEMEN BESPROEIT EN DE GROTE AVONTURIER VOOR HUIS- KNECHT SPEELT.

De huisknecht, die alleen thuis was die avond — de meisjes hadden hun vrije avond — had het licht boven de voordeur aangedraaid en opengedaan. Zijn meester stapte bruusk naar binnen met twee andere heren, waarbij zij de arme man bijna omver liepen. Nog verbaasder was hij, toen hij in de tuin de uniformen ontwaarde van de agenten. Hij liep de heren achterna, vroeg wat er gaande was, en stamelde dat hij alleen thuis was, dingen waar de anderen niet eens naar luisterden.

Bellup stormde de trap op, gevolgd door Slowgate en Baccart. Toen hij de voorkamer betrad, draaide hij de schakelaar om, uitte een kreet, liep naar de open brandkast en liet zich dan in een stoel neervallen. Hij begreep! Maar hij durfde niet in het nabijzijn van de twee politiemannen naar de andere safe te gaan, want dan had hij het geheim van de kast moeten openbaren, wat hun misschien al verdacht zou voorkomen en bovendien..... de inhoud van die safe was van niet vlekkeloze herkomst! Hij was er verre van eerlijk en op weinig menslievende wijze aangekomen, en het zou de politie wel

eens op vreemde ideën kunnen brengen. Maar intussen voelde hij wel degelijk de grote vrees, dat zijn eigenlijke safe door de dieven ontdekt zou zijn; en het gejammer, dat hij nu aanhief, was dan ook echt, toen hij bemerkte dat de sleutel verdwenen was.

— Mijnheer Baccart, roept U een paar agenten binnen, zei de hoofdinspecteur zakelijk.

Toen deze er waren, beval hij hun, het gehele huis te doorzoeken.

— U ziet, Mijnheer de commissaris, dat ik zelf het slachtoffer ben geworden, weeklaagde Bellup. O, o! 'n Mens beleeft wat! John Templar in mijn huis!

Slowgate en Baccart keken de man met gemengde gevoelens aan. Speelde hij comédie, of was hij werkelijk een slachtoffer?

Er klonk gestommel op de trap. Agenten kwamen naar boven en duwden iemand de kamer in. Bellup werd asgrauw, toen hij zag wie die persoon was. Het was Primrose.

De agenten sloegen aan.

— Hoofdinspecteur, wij vonden deze man achter de gordijnen in de voorkamer. Hij zei, dat hij op de heer des huizes wachtte, maar met Uw welnemen, ik vind het een zonderlinge manier om op iemand te wachten.

Primrose was geheel ontdaan en beefde.

Baccart liep op hem toe, legde een hand op zijn schouder en begon:

— John Tem.....

Maar de hoofdinspecteur schudde van neen. Hij deed een stap naar voren en klemde zijn monocle vaster in zijn oog. Het was niet de danser..... maar daarom kon deze man evengoed wel John Templar zijn. Ofschoon zijn miserabele houding de hoofdinspecteur deed twifelen. In ieder geval.....

— Agent, arresteer die man; hij is onder verdenking John Templar te zijn.

— Wat weet ge van deze inbraak? vroeg Slowgate verder.

— Niets, niets..... Ik ben John Templar niet en ik wachtte hier op... op Mr. Bellup. Hij had me gevraagd te komen.

— Je liegt, ellendeling! klonk nu de stem van deze heer; ik heb je helemaal niet verzocht hier te komen. Je wilde me bestelen, hè? Daarvoor heb je mij naar de Black Cat laten komen. Gentleman-dief!!

Primrose wist niet hoe hij het had en keek hulpeloos van de een naar de ander.

— Ben jij nu die Grote Avonturier? Bah, als ik geweten had, met John Templar te doen te hebben, dan had.....

Bellup stopte plotseling.

— Dan had je mij niet gevraagd, je te helpen bij je smerige zaakjes, hè? voltooid de de thans woedende Primrose de zin.

— Zwijg toch! stampvoette Bellup.

— Ik laat me door jou niet overdonderen, kleine dikke pad, anders zal ik eens 'n ander boekje over je opendoen! Aanrander! Oplichter! Flessetrekker! Kidnapper!

Primrose sprak helemaal niet lizig meer. Zich tot de politie wendend, sprak hij:

— Als jullie me arresteren, doe 't hem dan ook! Als ik John Templar ben, dan is hij Arsène Lupin en Chicago Jim samen!

Nu was het de beurt van Slowgate en Baccart om eventjes verbijsterd te zijn. Waar waren zij in gekomen? In ieder geval was er een sterk luchtje aan dit alles.

— Agenten, arresteer ze allebei en neem ze mee!

**

De grote avonturier en Charles keken hun ogen uit! Maar zij treuzelden niet lang. Zij propten in de tas wat zij konden, en wat er niet meer in kon, kreeg een plaats onder Charles' vest.

— En nu weg! zei John Templar rondziende.

Charles liet de straal van de lantaarn over de muren spelen. Dààr was een deur; zou die open zijn? Er zat een zware grendel op, maar aan deze kant! Het gelukte hun hem terug te trekken; de uitgang was open. Maar nog waren zij niet buiten!

De ruimten, waarin zij nu belandden, bleek een wijnkelder, want er stonden rekken met flessen langs de muren. Aan een kant was een rek onderbroken door een tweede deur. Hiervan konden zij de grendel gemakkelijker wegschuiven. Maar zij deden het voorzichtig, zonder gerucht te maken; de deur leek een binnendeur en zij wisten niet, waar zij zouden uitkomen!

John Templar opende zacht de deur en gluurde door een kier. Hij zag..... de keuken! De huisknecht stond met zijn rug naar de deur toe. Geruisloos opende de gentleman-inbreker de deur verder. Als deze nu maar niet piepte! Maar dat deed ze niet.

Met een vlug gebaar paktten zij beiden eensklaps de niets-vermoedende huisknecht beet en droegen hem in de wijnkelder. Als de man ooit had gedroomd, naar hartelust in de wijnkelder te kunnen rondneuzen dan werd nu zijn droom wel verwezenlijkt!

Charles hield de man zijn hand op de mond.

— En denk erom! Niet schreeuwen, want er zijn er nog meer van ons in die kelder en zij schieten als je een kik geeft!

De grote avonturier trok hem zijn rood gestreept jasje uit; hij had eensklaps een idee gekregen. Zij lieten de huisknecht in gezelschap van de Oude Port en sloten de deur; afsluiten ging echter niet, maar dat was niet nodig; de man daarbinnen was als een lam.

— Pak aan, Charles en trek het aan, zeide John Templar, terwijl hij een tweede jasje, gelijk aan het eerste, maar schoner, en dat daar aan een spijker hing, greep, en aan Charles overreikte.

Toen nam hij de situatie weer eens op. In een hoek stond een grote as-emmer.

— Prachtig! mompelde hij, en hij deponeerde de tas, die zijn vriend even had neergezet, erin, waarna hij het deksel er weer opdeed.

— Het hoort wel niet op zo'n plaats, maar 't is op het ogenblik de beste manier.

Het gestreepte jasje had hij aangetrokken; nu nam hij de as-emmer op, zei tegen Charles, even te wachten, liep snel de gang door, na zich vergewist te hebben, dat er niemand was, en zo door de huisdeur naar buiten in de voortuin.

Daar stonden ettelijke agenten op wacht. Doch het kwam niet in hun hoofd op, de huisknecht in zijn werk te hinderen!

De gewaande knecht zette de emmer neer, dicht bij de ingang van de garage, die naast het huis stond.

— Morgen vroeg komt de asman en dan staat-ie al klaar grinnikte hij tegen de politie-agent, die hem welwillend toeknikte. Vervolgens ging hij het huis weer binnen, doch kwam spoedig daarna weer terug met een bezem.

De elektrische lamp boven de voordeur brandde nog steeds. De knecht begon het betegelde pad, dat voor het huis langs liep, te vegen.

— Je hebt nog laat werk, meende een der agenten.

— O ja, in zo'n betrekking ben je nooit klaar. 't Is altijd wat.

Intussen waren Slowgate en Baccart nog druk op de bovenverdieping bezig. Zij onderzochten alles. Ieder ogenblik konden zij de verborgen lift ontdekken. Bellup en Primrose stonden, bewaakt door de agenten, toe te zien.

John Templar begreep, dat haast geboden was. Hij had James al een keer voorbij zien rijden met de auto. Maar even later kwam Charles reeds naar buiten, ook in zijn huisknechtjasje. Hij had het niet dicht kunnen knopen, want zijn buik was, om begrijpelijke reden, te dik. Hij had een grote gieter in de hand.

— Flink sproeien, jong, zei zijn vriend, bedillerig.

Charles sproeide zo flink, dat enige agenten haastig hun voeten moesten terugtrekken.

— O, pardon, zei hij met een verlegen lachje.

Daar kwam de wagen weer voorbij met James. John Templar wenkte met de hand.

— De wagen van de baas, merkte hij op tegen de agenten. Moet de garage in.

De politiemannen zagen daar niets vreemds in.

James begreep zijn meester; hij reed achteruit het bestrate pad op, dat naar de garage leidde. De gewaande huisknecht ging erheen, om, naar het scheen, de deuren ervan open te zetten.

Verborgen door de auto, die genaderd was, ging John Templar vlug naar de assemmer en haalde het valies eruit. Toen floot hij even.

Charles sproeide fluks verder, met grote, haastige passen. Toen hij dicht bij de auto was, wierp hij de gieter neer, ongelukkigerwijs echter op de tenen van een der agenten, die zijn voet optrok en even ronddanste van pijn.

— Au! Drommelse vent, kun je niet uitkijken?!

Maar Charles was al in de wagen, en zijn vriend was aan de andere kant erin gestapt, James gaf gas en met een vaart stooft de auto het garagepad af, naar de weg.

De agenten stonden een ogenblik als

wezenloos, doch toen het tot hen doordrong, wat er gebeurde, begonnen zij allen door elkaar te lopen en te schreeuwen. In die tijd was de auto reeds een eind weg. De agenten holden naar de Jeep, maar de chauffeur daarvan, die steeds aan het stuurwiel was blijven zitten, wachtte niet op hen. Hij deed zijn wagentje vooruit schieten en zette de achtervolging in.

De auto van onze vrienden had echter een flinke voorsprong. Door handig te manoeuvreren, verschillende zijstraten in te slaan en weer terug te rijden, slaagde James erin, de achtervolger het spoor kwijt te doen worden. In die dingen was hij ervaren!

Het spreekt vanzelf, dat John Templar voor deze gelegenheden altijd opdracht gaf, het uiterlijk van de wagen wat te veranderen. De motorkap werd door een andere, loze kap van geheel andere vorm, overhuifd; de nummerplaten werden door andere vervangen, en meer van die kleinigheden, zodat men de wagen later niet zou herkennen.

Het gevaar was geweken.

— Naar huis, James, commandeerde de gentleman-inbreker.

Na een kwartier rijden, sloeg de auto de stille zijstraat in, naast het huis van de grote avonturier. De tuindeur was bereikt, de auto maakte een bocht en het licht van de koplampen viel op de deuren, die daarop vanzelf openzwaaiden. Zonder oponthoud kon de auto zo de ingang doorrijden, waarvan de deuren achter haar weer dichtvielen. Dit alles geschiedde door middel van electriciteit.

Het licht van de koplampen viel namelijk door een spleet in de deuren op een foto-electrische cel, die daardoor de stroom inschakelde voor een motor, die de deuren opentrok. Een klein product van de steeds werkzame geest van John Templar!

De grote avonturier stapte uit, het gestreepte jasje had hij nog aan, de bezem had hij in de hand, Charles volgde zijn voorbeeld. De lamp, buiten de keukendeur, was aan; de deur ging open en..... Gaston verscheen, eveneens in zijn jasje en..... met een bezem in de hand!

Een ogenblik stonden allen sprakeloos. Toen barstten de vrienden in een hartelijk gelach uit. Gaston stond nog beteutert te kijken.

De Grote Avonturier sprak de laconieke woorden:

— Ja, Gaston, we zijn er weer eens met de bezem doorheen gegaan!

Een uurtje later zaten Sir Neville en diens secretaris aan een voortreffelijk souper. Ze hadden een goede eetlust.

— Hoe vindt je die tomatensoep? vroeg Charles, terwijl hij de lepel naar zijn mond bracht.

— Om het met Oliver Twist te zeggen: „Die smaakt naar méér”. En wel zo, als ik denk aan het vele goed, dat we met onze pas verworven buit weer zullen kunnen doen.

— En hoe is je de jongste ontmoeting met Slowgate en Baccart bevallen?

— Ook die smaakt naar méér, Charles! Alleen jammer dat Ophelia deze „comedy of errors”, dat spel der vergissingen niet heeft kunnen bijwonen.

— Misschien heeft ze nog wel kans,

meende Charles, binnen een paar dagen komt ze weer en Baccart en Slowgate zullen wel weerwraak willen nemen.

— Dan zullen ze toch nog wel eventjes geduld moeten oefenen, Charles, antwoordde John Templar, want ik gevoel enige lust om het Londense stof van mijn schoenen af te schudden en een reisje te maken.

— Waarheen? vroeg Charles nieuwsgierig.

Zijn vriend hief in een onbestemd gebaar zijn arm in de hoogte:

— Waarheen de genius van het avontuur ons drijven zal, Charles, want de ervaren reiziger is hij, die nooit 's voorhands plannen maakt!

— Laten we dan hopen dat het ditmaal werkelijk een plezierreisje wordt, zei Charles glimlachend, want ik realiseer mij nu plots dat ik daaraan nu werkelijk behoefte heb!

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt nr. 19

Schaduw en geheimenis over Tibet

*I*ndien U dit nummer na lezing niet wenst te bewaren, zendt het dan naar een militair overzee.

Het Nederlandse Rode Kruis te Den Haag zorgt voor doorzending.

Ook kunt U het in de daarvoor bestemde Schildwachthuisjes of andere op de meeste Stations aanwezige lectuurbakken deponeren!

Leeft mee, met de jongens overzee!

Uitgave van UITGEVERIJ „JEDES“ — AMSTERDAM, Rokin 174 — Telefoon 32540. Nadruk verboden
Alle rechten voorbehouden — Iedere 14 dagen verschijnt een compleet nieuw verhaal. — Voor regelmatige
toezending en abonnementen wende men zich tot bovenstaand adres.

